دیوانِ حضور

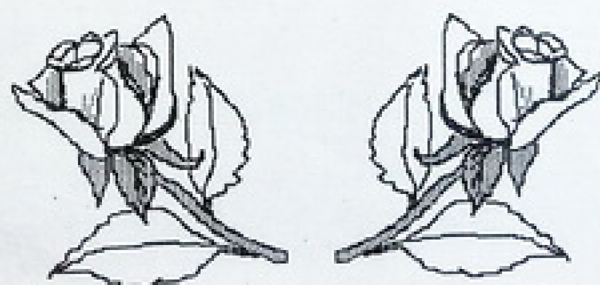
فقیر سید حضور بخش شاہ

یا علی مدد

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حق موجود

پرجهي پس تون پاڻ ۾ پنهنجو هي پسار
دمبدم ٿيو دم اندر دم جو هي ديدار
فنفخت فيه من الروحي پسين پرين جو پار
هادي آ هر بار حضور انهي حسن ۾



منتخب سنڌي، سرائڪي ۽ اردو ڪلام

صوفي فقير

سيد حضور بخش صاحب القادري

سجاده نشين درگاه عاليه
شهنشاه فقير

سيد انور علي شاه

صاحب القادري السروري
(صوفي سرگروه)
جهانپور شريف گهوٽڪي

پاران
فقير سيد صحبت علي شاه

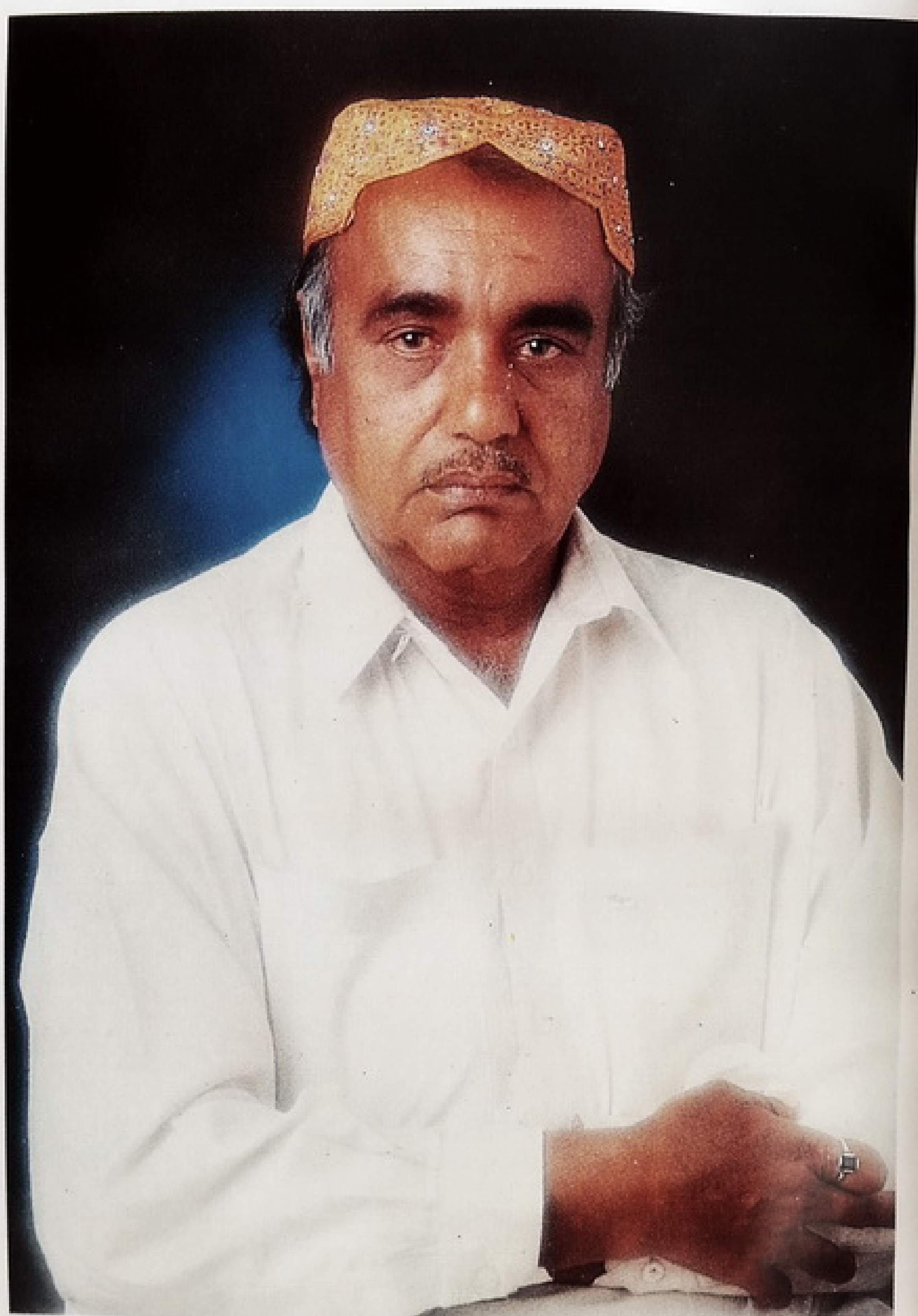
ادبي سنگت
جهانپور شريف ضلعو گهوٽڪي

ڪتاب جو نالو	**ديوان حضور**
مصنف	**فقير سيد حضور بخش شاهه**
ڇاپو	**پهريون سال- 2001**
مرتب	**فقير محمد علي**
ڪمپوزنگ	**امتياز علي شيخ** (الوحيد ٽريڊرس حيدرآباد)
تعداد	**هڪ هزار**
ڇپائيندڙ	**فقير سيد صحبت علي شاهه** **ادبي سنگت** **جهانپور شريف. ضلع گھوٽڪي**
سهڪار	**فقير سيد عبادت علي شاهه** (ايم، اي، ايل، ايل، بي)
ملڻ جو هنڌ	**درگاهه عاليه جهانپور شريف** **ضلعو گھوٽڪي** **C-36 گلستان سجاد حيدرآباد** **فون: 640466**



صوفي فقير سيد انور علي شاه القادري السروري

درگاه عاليہ جهانپور شريف ضلعو گهوٽڪي



صوفي فقير سيد حضور بخش شاھ القادري

سجاده نشين درگاھ عاليہ جهانپور شريف

فهرست

فهرست

فهرست

فهرست

فهرست

فهرست

کلام نمبر	
117	عشق نہ رکدا کھندا رایا
118	واہ واہ عشق دي مام الا
119	واہ واہ عجب تماشہ یار دا
120	عشق اتے چاکر اعتبار
121	ھے وردو زبان تے نام محمد عربي دا
122	جیوین آپ کیتو ۓ منظور وے
123	ملڻ دیان کرو کوئي تدبیران
124	ویکھ خوب نظارا دلبر
125	مین کردا شکر گذرا
126	واہ بشري بیک بنایس
127	عشق اساڈا قبلا کعبہ
128	دلبر دا دیدار، ساڈي کیتے حج هزاران
129	ذاتي ذوق کیتا ھے دستور ماھي
130	دلبر جو آوٹان ھے
131	ھک ڦٽ چٽندا
132	دل نال رانجھن دي لایم چا
133	جڏان آوین سھڻل سائین
134	کانگا پیغام پھچاوین
135	ثابت سیر صنم دے سیر داھے
136	دل نال تیڏي ول
137	میڏا خوب پي تون آرام پي تون (بیت)
138	بیت
139	بیت
140	بیت
141	بیت

ٽيون حصو (اردو)

بسم الله الرحمٰن الرحيم

صوفي فقير سيد حضور بخش شاهہ صاحب القادري السروري (سالک مست)

تعارف:

سنڌ جي ڪلاسيڪي شاعري جي سنڌ جي تاريخ تي گهرو اثررهيو آهي. پوءِ اها تاريخ سماجي هجي يا سياسي ديني هجي يا روحاني ان جو اثر برابر اڳ کان اڳرو رهيو آهي. ڪلاسيڪي شاعري ۾ روحاني رمزون سمايل هونديون. آهن. جيڪي انسان جي شعور ۽ لاشعور کي حقيقت ۽ معرفت جو گس ڏسينديون آهن. جن جي آڌار تي سچ کي سڃاڻڻ جي پرک حاصل ٿيندي آهي.

فقير سيد حضور بخش شاهہ صاحب بہ انهن رندي رمزن واري ڪلاسيڪي شاعري جو عاشق آهي، جيڪا الستي قولن سان ٽمٽار، وحدت، حقيقت ۽ معرفت جي رنگ ۾ رچيل آهي سندنڪلام ڪيئي زبانن جهڙوڪ سنڌي، اردو،

سرائيڪي، فارسي ۽ هندي ۾ موجود آهي. هن دور ۾ اهڙي ڪلاسيڪي صوفي شاعر جو هجڻ ڪا گهٽ ڳالهہ نہ آهي ڇو تہ جڏهن اسان سندن زندگي جو جائزو وٺنداسين تہ ظاهر علمي قابليت سواءِ ٿورن سنڌي ڪلاسن ڪانسواءِ ڪجهہ بہ نہ آهي پر سندن ڪلام ۾ جيڪا رمزي صلاحيت سمايل آهي ان مان پروڙ پئي ٿي تہ پاڻ هن وقت جا وڏا صوفي شاعر آهن. سندن ڪلام هجر فراق وصاليت، وحدانيت ۽ اناالحق تي مشتمل آهي، سندن ڪلام جو بنياد عشق الاهي آهي ۽ تصور جي سلسلي جي تعبير آهي. سندن شاعري صوفيانہ تمثيل نگاري جو دلڪش اظهار آهي سندن شاعري آمد ئي آمد آهي جنهن ۾ دريا جهڙي رواني ۽ بي ساختگي آهي جنهن ۾ تڪلف ۽ بناوت جو شائبو ئي نٿو ملي سلاست جو اهو عالم آهي جو پڙهندڙ خواه ٻڌندڙ کي اهو پنهنجي اندر جو آواز پيو معلوم ٿيندو ۽ هر راز ۽ رمز جي ڳالهہ سمجهہ ۾ پئي ايندي سڪ سلوڪ وارن لاءِ ڪابہ ڳالهہ الجهيل يا

اتڪيل ڏسڻ ۾ نہ ايندي.

ڪوڙ سڃاڻن ڪاپڙي سيئي جاڻن سچ
من عرفه نفسه فقد عرفه ربه ٻُولين تہ تي ٻچ
العشق ناراً عاشق ٻارج مچ
محبت جي ميدان ۾ نانگا بيهي نچ
قرب ڪمائڻ قادري بي قربائي ڪچ
انهين افعالين اچ تہ منڌ نہ مرندي ڪين ڪي

انور سائين

فقير سيد حضور بخش شاهہ صاحب بہ انهن1 درويشن ۽ عاشق شاعرن مان هڪ آهي جن پنهنجي شاعرانہ ذات وسيلي عام انسانن جي ظاهري ۽ باطني رهنمائي ڪئي ۽ گناهن جي پستين مان ڪڍي عشق الاهي سان همڪنار ڪيو. سندن ولادت ٢٤ ربيع الاول ١٣٠٦هہ بمطابق ٢٢ اپريل ١٩٤١ع واقع ڳوٺ جهانپور شريف ضلع گهوٽڪي ۾ ٿي سندن سلسہ نسب حضرت امام نقي عليه والسلام سان ملي ٿو. سندن خاندان جا اڪثر بزرگ معرفت الاهي جي معراج تي پهتا. خود سندن والد محترم

فقير سيد انور علي شاھ صاحب ھن صدي جا صوفي درويش ۽ باڪمال شاعر ٿي گذريا آھن جن جو عرس مبارڪ ھر سال ٢١-محرم تي درگاھ عاليہ جھانپور شريف ضلع گھوٽڪي ۾ وڏي عقيدت ۽ جوش خروش سان ملھايو ويجي ٿو.

فقير سيد حضور بخش شاھ صاحب پنھنجي والد بزرگوار جي وصال کان چاليھ ڏينھن اڳ بيعت ٿيا ۽ پوءِ سنت ئي پاڻ ترڪ دنيا ڪري عشق الاھي ۾ غرق ٿي ويا.

پاڻ پنھنجي شعر ۾ ترڪ دنيا متعلق فرمائين ٿا:

فذ ڪروني قول قائم ڪريڪو يڪ يار سان
ترڪ ڪري ترڪ تون آ ترڪ دنيا واجبٌ
دمبدم دائم ٿي، دوست دم ديدار سان

آخرڪارڪجھ عرصي کانپوءِ واپس اچي پنھنجي والد بزرگوار جي درگاھ جو انتظام سنڀاليائون ۽ اھڙي طرح اڄ ڏينھن تائين سندن خدمت انسان ذات لاءِجاري و ساري آھي. پاڻ محبوب صورت ۽ مست خيال آھن سندن اخلاق اخلاقِ محمدي جو ناپيد

مثال آهي. پنهنجي قرب سان ماڻهن کي مطيع ڪيو اٿائون ٻارن سان ڪين ڏاڍو پيار آهي اهو سبب آهي جو سندن پنيرائي جي ڪري جهانپور شهر جو هر ٻار تعليم جي زيور سان آراسته آهي.

جنوٽيڪ پاڻ دنياوي تعليم حاصل نه ڪئي پر پاڻ هر زبان تي دسترس رکن ٿا ۽ انهي ۾ شاعري ڪن ٿا سندن شاعري هجر فراق، وڇوڙي ۽ توحيد تي مبني آهي. سندن سخا ۽ فيض اڄ به عام و خاص لاءِ جاري آهي پري پري کان ڪيترائي معرفت الاهيءَ جا پانڌيڙا سندن فيض مان فيضياب ٿيڻ لاءِ ڏورانهن علائقن کان ڪهي ڪري ايندا آهن سندن محفل ۾ ڪوبه فرق يا ڏيکاءُ ڪونهي. پاڻ ڪلاسيڪي راڳ جا وڏا پارکو آهن پاڻ هر وقت محفل سماع ۾ مشغول رهن ٿا.

سندن شاعري جو پهريون مجموعو "ساغر" شايع ٿي چڪو آهي. ٻيو مجموعو جنهن ۾ منتخب سنڌي، سرائڪي ۽ اردو ڪلام آهن، نالي "**ديوان حضور**" توهان جي هٿن ۾ آهي. جيتوٽيڪ سندن

ڪلامن جو تعداد گهڻو آهي پر هتي اسان سندن اجازت سان صرف سندن منتخب ڪلام ڏنو آهي.
اسان پنهنجي پوري ايمانداري ۽ عقيدتمندي سان ڪوشش ڪئي آهي تہ سندن ڪلام جي ترتيب ۽ ڇپائي ۾ ڪا ڪوتاهي نہ ٿئي ليڪن بهرحال اسان بہ انسان ئي آهيون ممڪن آهي تہ اڻ ڄاڻائي ۾ ڪي غلطيون سرزد ٿي ويون هجن ان لاءِ سيني عقيدتمند، اهل فقر، اهل دل ۽ اهل قلم حضرات کي حضرات کي گذارش آهي تہ ڪلام جي مطالعو ۾ ڪا غلطي ڪمي پيشي هجي تہ ان جي نشاندهي ڪن. تہ جيئن رسالي جي ٻيئي ڇاپي ۾ ان کي درست ڪيو وڃي.

ساٿ سلامت
فقير محمد علي
سيڪريٽري
فقير سيد صحبت علي شاهہ
ادبي سنگت جهانپور شريف
ضلع گهوٽڪي

پهريون حصو

سنڌي ڪلام



ڪلام ١

ثنا

منهنجي هن فرياد تي امداد ڪر خير البشر
دل دکايل کي دوا ڏئي شاد ڪر خير البشر

تون گنهگارن جو شافي آهين شفيع المذنبين
درد وندن جون دليون آباد ڪر خير البشر

معافي مدايون مير ڪر مدني محمد مصطفيٰ
عاصيءَ مٿي ڪا عنايت ارشاد ڪر خير البشر

عرض ٻڌ عاجز سندو ٻانهيءَ تي ڪا ٻاجھہ ڪر
دانهون سٽي درويش جون داد ڪر خير البشر

سٽج صدائون سيدا منظور محبوبِ خدا
غلامن کي غير کان آزاد ڪر خير البشر

ڏي خوشيون غم دور ڪر **حضور** عرض منظور ڪر
پنهنجي عشق ۾ ڀرپور ڪر سرشاد ڪر خير البشر

****

ڪلام ٢

اسان جي حال جو حامي علي مشڪلڪشا وارث
شفيع المذنبين مالڪ محمد مصطفيٰ وارث

اوليائن ۽ ولين جو غريبن ۽ فقيرن جو
ضعيفن ۽ يتيمن جو نبي نور الهدا وارث

سدائين غم رکو دل ۾ حسيني حال جو مومن
وسيلو آ ولهن واهر شهيدِ ڪربلا وارث

پڙهو صلي الله سڪ مان نبي جي آل اطهر تي
قيامت ۾ شفاعت جو آ رهبر رهنما وارث

پري ڏيندو طهورا مان شرابِ جام هو شافي
ساقيءَ آ حوض ڪوثر جو مدامي مرتضيٰ وارث

نڪي ڪو خوف ۽ خطرو وٺج دامن تون پنجتن جو
شافيءَ روز محشر جو "**حضور**" پيشوا وارث

*****

كلام ٣

مشكل نہ پيش ايندي مشڪلڪشا علي آ
آ. بيڪسن سهارو دامن اسان جهلي آ.

آهي اسان جو حيدر ساقيءَ آب ڪوثر
سب جو امام آقا بشڪ ڪندو پلي آ

فيضُ فياض جنهنجو ساري دنيا هلي ٿو
عاصين ۽ عاجزن کي امانت وئي ملي آ

سگدر اسين سڏايون پنجتن جي در جا پياسي
شانِ شرف شفاعت قادر قلي قلي آ

حضور آهيون هر دم صفدر سندا سپاهي
سپ معاف ٿين مدايون حيدر جي در هلي آ

****

ڪلام ۴

وڏو زبان اسان جو نامِ علي علـيٰ آ
تنهن ڪانسواءِ مومن نہ ڪائي ٻي ڳلي آ

شفايت جي عنايت سان سلطان ٿي ويا
عاصين مٿان هميشه احسان ٿي ويا
ولين کي دست حيدر امامت وٺي ملي آ

خيبر ۽ خندق بربر اڏايا مرتضي
ناد علي جا ٻول ٻڌا يا مصطفيٰ
برادر آ محمد جو قادر قضا قلي آ

حضور پنجتن جا آهيون اسين ثناگر
مشڪل نہ پيش ايندي در حيدرِ گداگر
ڏيندو جام آب ڪوثر بيشڪ يلي يلي آ

****

كلام ٥

عرش اوتارو آهي جنهنجو مرد ڪڏائن ٿا مرڪب
منجهہ ميخاني ٿيا مهيسي مخموريت آ جن منصب
مست آهن مختيار مدامي جن جاڳايو جسم جذب
پرجهي پاڻ ۾ جن آ پسيو ناهي تن کي تاڻ تسب
يار **حضور** آ حاضر ناظر حال هڪو حق حسب نسب

******

كلام ٦

گلزار چمن ٿي آيو آ سهڻل سانگ پري
عبديت اولي سر سبحاني ڪافي قرب ڪري
نفي اثباتي عدم اوقاتي وحدت ساڻ وري
عشق واري دريا ۾ دائم تانگهو تار تري
يار **حضور** آ ونحن وبجهو پرين ناهي پري

******

ڪلام ٧

تنهنجي نينهن جي نظاري نادر نظر نوايا
حملي هنر حسن جي ور عقل جا وڃايا

تنهنجي نينهن جي نوازش- سر سوز ساز شازش
وٺا بره بدل بارش عينن جي عمل آيا

بره جي تيز تابش موسيٰ کي ڏني آ لرزش
لڳي عشق آب آتش لک طور جنهن جلايا

تنهنجي شوق جا شائق هٿا لعل لهو لائق ٿيا
فالم فرض فائق ٿيا ڪم عشق سڀ ڪرايا

عاشق صادق قدم ڌري آيا بازار حسن برسري
شوق شيرين جي ڪري فرهاد ڏونگر ڏاريا

بر نيزي سر هسوار هو پڙهندو حمد بار بار هو
نقشو نقش نروار هو اتي صوفين سر وڍايا

حضور منظورِ نظر دم گذر ٿيا دوست در
ثابت ٿيا اهي سربسر جيڪي وحدت وار ورايا

****

كلام ۸

تيو اعليٰ عش اٿر صورت يار جي سانگي

الانسان سري وانا سره احدؤن عبلا امير،
صورت يار جي سانگي

قل شيء محيط مولا ونحن اقرب ثابت سر،
صورت يار جي سانگي

الست بربكم قول ٿيو قائم قالو بليٰ قرب كسر،
صورت يار جي سانگي

سارو جوڙ جنسر جهاني ٿيو الفئون ميم مظهر،
صورت يار جي سانگي

لا الله اثبات جي كينڙو الا الله نور نظر ,
صورت يار جي سانگي

ٿيو بقا بالله بشر ۾ "**حضور**" حق حاضر،
صورت يار جي سانگي



كلام ٩

فذكروني قول قائم كريكو يک يار سان

ترک کري ترک تون آ ترک دنيا واجباً
دمبدم دائم ٿي دوست دم ديدار سان

اوشاقي اثبات اعليٰ ٿي تون ثابت سر سجاڻ
منصور ٿي ميدان ۾ اناالحق اظهار سان

"حضور" حق منظور معنيٰ مظهر منصب مدا
انهيءَ سير ۾ ثابت سدا وحدت سندي انهيءَ وار سان



ڪلام ١٠

ڪعبہ حسن حقيقي اظهار عاشقن جو
نظاري نيهن نقش جي نگار عاشقن جو

ابرن جي اشاري شبنم کي جنهن شکن ڪيو
شعلي شمع شتابي پرواز پتنگن ڪيو
مزگان محبوبن ٿيو شڪار عاشقن جو

اثرات عشق جو آهر شاخ هر شجر ۾
بوستان باغبان ٿيو عبرت انهيءَ اثر ۾
گلفام از چمن ٿيو گلزار عاشقن جو

لاليءَ جي رنگ لبن جي صحرا کي آسجن ڪيو
دندان روءِ رسد جي زلفان ريختن ڪيو
دوبدو ديدن ٿيو ديدار عاشقن جو

سولي تي سرسينگاري سهڄُون سيئي ڏين ٿا
دائم دست دلبر جنگ جام سيئي پين ٿا
مرتو ٿي وري جيئن ٿا جنسار عاشقن جو

اسباب عشق جا ازل کان تن انعامي
"حضور" ٿيا سي همدم اهي قول هم ڪلامي
محبوب در مدامي قرار عاشقن

****

ڪلام ١١

تن مزا ماڻيا جيڪي عشق ۾ آباد ٿيا

سور سختيون سوز واريون سي پرين جون قربداريون
برچشم ڪري خلق خواريون عام کان آزاد ٿيا

قرب ڪثرت جي ڪيا اهي وات وحدت جي ويا
مرڻ کان جيڪي اڳ مئا سي صنم سرشاد ٿيا

"حضور" حق منصور ٿي جنهن سڃاتو راز حق
مشڪور ٿي سولي تي برحق خاص خود صياد ٿيا

*****

ڪلام ١٢

چشمن سان چٽيل دل جا چوغان آهن
نظاري نظر نينهن نيشان آهن

بحر عشق عاشق بقاسر بڻايا. نگهه ناز نرمل نظر سان نوايا
سدا سر سولي تي سي سلطان آهن

ابر جي ڪمانن خطر خر ختم ڪيا- ديدن سان دونالين دهن دم الم ڪيا
ڪج ڳان بره بان پيڪان آهن

شمع تي شتابي ٿيا ڪامل ڪبابي- نوايا نگهه ناٿ نظر سان نوابي
پياسي پسڻ سان سي پروان آهن

نهوڙي وڏا نيڻ نرگس نظر سان- اشاري امر عشق عينن اثر سان
ڪيا مست مزگان مستان آهن

"حضور" همدم حسن جي هاڪاري- ڏين سر ٿا ثابت صنم ڪي سينگاري
ڪو پاڪتيءَ تي سي قربان آهن

*****

ڪلام ١٣

جنهن جون ديدان ديدن ساڻ اڙيون
قابوقيد صنم جي قرب ڪڙيون

آٽي عشق اڏي اوطاق اندر- سينو سوز صفا ڪيو صاف صدر
بوستان چمن ٿيو باغ بدر - جيڪي گهور حسن جون آهن گهڙيون

نيٽن نزاڪت نينهن واريون- اهي مهر محبت مينهن واريون
آهن روز ازل جي ڏينهن واريون ماڳهين ملڪ مندر ميخان مڙهيون

خمر خاص خمار خماريون وتن- مايل مشتاقن ڪي ماريون وتن
ڏئي سوز سڙين ڪي ساڙيون وتن- چشمين چوٽ چوڏاري آهن چڙهيون

آواز الستي آوازي هن- نيزي نظر نيشان نوابي هن
سدا سخن/صنم سر سازي هن- آهن جانب جنهن جي جيءَ ۾ جڙيون

واريا وحدت واري وار انهيءَ- آهن حال "**حضور**" هزار انهيءَ
آيا حسن حقيقي بازار انهيءَ- دائم دردن جون تن دل ۾ ڏهڙيون

****

ڪلام ١٤

هر دوجهان ۾ هادي حاضر فقير آ
قل شيءِ محيط قائم قادر فقير آ

خلق الادم سير صفاتي- ٿيو عدم کان اثباتي
ظاهر ظهور ذاتي ذاڪر فقير آ

منصور کي نظاري اثبات ڪيو اشاري
هسوار سر سوليءَ تي ناظر فقير آ

ان شوق جي شاهاڻي آيو بره بهاني
صوفي سر سلطاني صابر فقير آ

آيو بهشت جي پساري ثابت هي سر سينگاري
انهيءَ نينهن جي نظاري نشابر فقير آ

"حضور" حال همدم دائم ٿياسي دم دم
بحر بقائي برسر باسر فقير آ

*****

ڪلام ١٥

فخرِ فقير جي ٿي دم دم ۾ شهادت آ
نامِ نظر نمايان عاصين کي عنايت آ

سجود سر الاهي محبت ۾ محب ماهي
ڏيندا وصل وڏائي عاشقن جي عبادت آ

هي راز حق جو رايو ازل کان امر آيو
بيشڪ برهہ پهلايو غمزن جي غنيمت آ

لاهوت لا لاثاني قربن ٿيا قرباني
نورالحق نوراني رڳي روح رياضت آ

شاڪر شڪر گذاري صبحت سندي سواري
اهو ناز نوري ناري ڪافي سا قيادت آ

هردم علي علي آ غازين ملي ملي آ
دم ڏور هي دلي آ عنين کي غظمت آ

تطهير طيب طہ نادر نيشان نيها
انهيءَ رمز سان ٿيا ريها منجهہ مام محبت آ

"حضور" حق هوشياري آ ياد يار ياري
بن ٿن لڳي بهاري سخن صاف سعادت آ

****

كلام ١٦

جنهن عشق كيو اختيار سي مست قرن مهندار
جنهن سر ثابت سير سجاتو سوليءَ تي هسوار
رهبر راه رضا تي راضي شائق شكر گذار
يار **حضور** آ دائم دم دم دلبر جو ديدار

***

كلام ١٧

حسن شهباز رندانہ صاحب سر صاف سلطانہ
- احد احمد اسم اعليٰ بيحد بيچون بحر بالا
مدامي موج متوالا نظر نروار نيشانہ
- عدم دم روح جسماني قلبي آ قول قرآني
سڄاڻين سير سبحاني رهيا مخمور ميخانہ
- مک مهتاب منور جو تکو آ تاب تصور جو
صحبت سر سير سرور جو عاليٰ انوار آشيانہ
- حاضر **حضور** آ همدم دائم ديدار ٿيو دم دم
مدامي موج منجهہ محكم روحي حق راز رحمانہ

******

ڪلام ١٨

اظهار ڳالهيون عشق جون عام اڳيان ڇا ڪجن

خاص ڪي آهي خاص هي خيال جي خاصي خبر
شمع تي شتاب ٿي پروان سي پڙ ۾ پچن

اناالحق اثبات ڪيو سولي مٿي منصور آ
راز حقيقت رمز سان رنگ راز رهبر ۾ رچن

سر وايون هن سر جنهين سي اوشاقي اثبات ٿيا
وار وحدت ۾ وري هر هر پيا سيئي اچن

ديد واري دم اندر سي دم ٿيا هو دم وري
ملڪوت ۽ جبروت ۾ لاهوت ڪان سيئي لنگهن

باپوتي برسر جي بيشڪ لانگو ٿياسي لعل ٿيا
ناد نفي جو وڄائي نروار ٿي نانگا نچن

حضور حق منظور معنيٰ محبتي مام جي
جي سڄائج پاڻ ڪي سرور سندو ڏس صحن

*****

ڪلام ١٩

نينهن مان نروار ٿيا نقطا نظر جي ناز جا
اولي امر جي آدمين عبديدت آواز جا

بي مثل حقيقت ۾ مثل محدود ٿيا
معبود مظهر ميم ڪيا الفئون اندر آغاز جا

آدم کي سجدو ڪيو سو امر ارشاد ٿيو
ڪهڙي ازن عزازيل ڪيو احراق منجهه احراز جا

هو جي حڪم همدم هليا ملڪ محبت ۾ مليا
مچ محبت ۾ جليا دمبدم دمساز جا

لا الله کان لهي منجهه الا الله اثبات ٿيا
آباد امرن جي ڪيا رمز رهبر راز جا

رمز رمزن ريختن غمزن سان غمزي ٿيا غمن
حضور حزن ازعاشقن فخري حسن فياض جا

******

ڪلام ٢٠

تنهنجي صورت حسن جي مٽ نہ پاتيان توڙي حوران پريون غلمان هجن
تابع آهن تخت سڪندر تو توڙي جن ملڪ انسان هجن

مهتابي مک محبوب ڏسي- تيا مست ملنگ مجذوب ڏسي
تنهنجو جلوو جمال هي خوب ڏسي- قربان مٿن دوجهان هجن

تنهنجا تجلا نور انوار چوان- تنهنجا هر رنگ روپ جنسار چوان
لکين پروانہ تہ هزار چوان- مٿي ميخواري مستان هجن

انهيءَ نظر نشان نواب ٿيا- انهيءَ رمز سان روحي راج رنگيا
جنهن تنهنجا آهن قدم چميا- شاهي شرف تنهين جا شان هجن

ديدار حسن ديوان ڪيا- لکين پسڻ تنهنجي پروان ڪيا
حضور هزارين حيران ڪيا- پسين پاڪ پرين پروان هجن

******

ڪلام ٢١

آهن پنڙن پاسي ياڻا منهنجا - عمر ڪين وڻن ماڙيون بنگلا تنهنجا

وجان ملڪ اباڻي ڪڏ نيل ڪڙيون
منهنجون مارن سان آهن جيءَ جون جڙيون

تڪي راهون تن جون ڪريان روز رڙيون
ائين ذار نه ٿين مت مائٽ ڪنهن جا

اٿم سڪڙي سچي پنهوارن جي
مون سوز سڙي آهيان سنگهارن جي

لوئي ڪين لڄائيندس مني مارن جي
تنهنجا طول وهاڻا لڳن هنڌ اهنجا

منهنجي مارن جو وڻو ملڪ ملير
ٿيا ساوا گاهه ڦٽا ڳم ڳنڌير

پهچان وطن پنهنجي لاهي ڇڏ زنجير
وجي مال چاريان تن مارئڙن جا

حضور چوي مارو شال ملن- مون ته نماڻي سان خوش ٿي ته ڪلن
منهنجا نيڻ نماڻا جن لاءِ روئن- قرب ڪرن الا مونتي پنهنجا

ڪلام ٢٢

اڪيون يار ٻنان روئن رت ڙي اديون- مونسان ڏوھ ڪري ويا جت ڙي اديون

جهليو ڪين جيڏيون ڏونگر ڏوريندس- سر دوست پنهل تان گهوريندس
سڄي شهر ڀنڀور کي ڇوڙيندس- ڪنهنجي ڪين ونندس مت اڙي اديون

مون تہ ڪيچ ڏٿيءَ ڏي ڪاهيندس- وڃي خاڪ لڱين سر لاهيندس
پنهنجي پاڪ پرين کي پائيندس- جيتر ساھ سري ۾ ست ڙي اديون

ويندس اڪيلي رند راھ وٺي- ڪيئن ڇوري ڇڏي ويا هت ڙي مٺي
ٻاري عشق اندر ۾ برھ ٻٺي- پينهندس پيرن سان پربت ڙي اديون

اهو قول ازل جو پاڙيندس- سڄي سيج سکن جي ساڙيندس
گهڻ گهير تنهين جا گهاڙيندس- منهنجي پرور رکندو پت ڙي اديون

مونکي سڪڙي پنهل جي **حضور** اٿم- ملندم دوست اميد ضرور اٿم
لکيو قسمت جو منظور اٿم- ناهي روح منهنجي کي راحت ڙي اديون

******

ڪلام ۲۳

مارو مير ملير- ساهه سڙيءَ لاءِ سڪندا هوندا
جيڪي جهانگي جهنگ جهونگارن - اٿم تن جي اڪير

پٽ پاڙيندس پنهوارن جي- لائي لوئي تن ليڙ
بيوس بند ۾ آهيان بانديائي- لاهج ظلم زنجير

پاڪ پسيون گگريون ساڏوبون- ڳائن ڳم ڳنڌير
اٿم **حضور** اڪير ابائي- دائم دل دلگير

******

ڪلام ۲۴

سمي لڌم سنيار يار مهائي مسڪين جي

ٽيو سامي موج بحر ۾ ملاحن مهندار يار
گوهر هن گندريءَ لاءِ ڄام وڏو ڄار يار

ڏنيرا ڏاهيون پوپريون سنياريون سردار يار
حضور هر دم من منهنجي ۾ تماچي جي تار يار

*****

ڪلام ٢٥

مونکي ملڪ اباڻي اماڻ عمر- سدا ساه سکي سانگين ڪاڻ عمر

پلر پيرون پکا پنهنوار پٽن- وٽن واسي وٽي لامن لوڻ لٽن
جهانگي جهونگارن ٿا جوءِ جٽن- وسن ويڙ ٻچن جا وٿاڻ عمر

حيلا
نہ ڪر هيٺي سان هيڏا ھلون- تن سان سور سليون جيکي پکن پليون
تنهنجي محلاتن کان آهن پونگيون پليون- جنهن سان راضي روح رهاڻ عمر

ٻولي ٻاجهاري ٻڪرارن جي- واري واڳ وٽن ولهارن جي
اٿر پريت پکي پنهنوارن جي- آهي جمندي انهن جي جاڻ عمر

پياري پاڪ پکيون پالينون پيار ڪري- سواءِ سانگيڙن جي ڪانہ سري
ويندس پاڻ انهن جي پاڳ پري- ٿيندي ساٿيڙن سان سڃاڻ عمر

هن ناقص نمائيءَ جون ڪڏ نيل ڪڙيون- ڏسان مارن جا وجي ماڳ مڙهيون
"**حضور**" تن سان گهاريان ڪي نہ گهڙيون- سندي سات سان سهندس ساڻ عمر

******

ڪلام ٢٦

نظرن جا تير ماريئي دلبر پري پري
زلفن جا پيچ پيئڙا اڪثر اري اري

تابان حسن تجلا تو وٽ تڪيون ترارون
ڪسجن ٿا روز عاشق سي سر ذري ذري

مزگان تير پالا برسات جا وسن ٿا
موهيا تو ملڪ مالڪ مضطر ڪري ڪري

ايوان عشق جي ۾ چوڪس ٿين ٿا چرچا
ظاهر آ ذوق تنهنجو زابر زري زري

حملا حضور هر هر منهنجي مٿا ڪرين ٿو
ڪجليون هٿي ڪٽاريون هينئڙي هري هري

****

ڪلام ٢٧

اي! سڄڻ وعدي وفا کي ياد ڪر
هي صحن سهڻا اچي آباد ڪر

هي صدائون تون ٻڌي هت آ هلي
درد وندن جو مِٺا ڪو داد ڪر

ڏينهان راتيان ٿو پڪاريان دلرِبا
پنهنجي عاشق جي مٺان امداد ڪر

اي غم دل ڪر پڪارون من اچي
نالئہ بلبل جيان فرياد ڪر

تنهنجو طالب ٿو پڪاري آ **حضور**
تون اسان جي اي مِٺا دل شاد ڪر

****

ڪلام ۲۸

دلبر تہ سائين مونکي ديوانو بنايو آ
هڪ توري ڳالهہ منجهان افسانو بنايو آ

سجدو ئي ڪيم توکي ڏسي تنهنجي وفائن کي
پنهنجي ئي دردن جو داستانو بنايو آ

جيڪي بہ ڪپئي سهٽا ارشاد ڪريو مونکي
دل جان جگر پنهنجو نذرانو بنايو آ

مون ياد ڪريان هر دم **حضور** سدا سهٽل
هن پيار جو مون من ۾ اشيانو بنايو آ

****

ڪلام ٢٩

تو جهڙو سهڻو نہ ڪو سنسار ۾
اسين تہ خوش آهيون تنهنجي ديدار ۾

زندگي گذجي گذارين اي صنم
ڪو گناهہ ڪونهي انهي پيارَ ۾

منهنجون نظرون ويون ملي توسان سڄڻ
مون ويس ڪُسجي نظر جي وار ۾

هي ڏنو سون سر اسان توکي پرين
ڪس تہ ڪانهي عشق جي واپار ۾

سارو آ قربان توتان جيءُ جسو
دل حضورؔ جي آئني اختيار ۾

****

ڪلام ٣٠

ساري دنيا ۾ هڪ منٺار ڪبو آ
تنهنجي اڳيان هي سر ڏار ڪبو آ

ماڻهو ڏين پيا مهڻا پل لوڪ ڪجهه چوي
دلبر جيئن چوئين انڪار ڪبو آ

سهڻل سدا اسان کي درشن اچي پسائج
سجدو تنهن صنم کي سو وار ڪبو آ

ڪڏهن ايندو منڙو واڻون تو مون نهاريان
خوابن ۽ خيالن ۾ ديدار ڪبو آ

مون من گهريو تون آهين **حضور** تون سدائين
محبوب دلربا کي مختيار ڪبو آ

****

ڪلام ۳۱

منو محبوب اچ مونسان ڳالهائيندو تہ خوش ٿيندس
وفا جون ياد ڳالهيون ٻڌائيندو تہ خوش ٿيندس

سڪايل آهيان گهڻو سڪ ۾ مڃي سهڻو سدا منهنجي
اڱڻ منهنجي تي منڙا پير پائيندو تہ خوش ٿيندس

ڪريان سجدا هي ساجن ڪي رکي قدمن تي سر پنهنجو
ڀري پيار جو پيالو پيائيندو تہ خوش ٿيندس

ڏسي صورت يار جي سدائين نيڻ پيا ٺرندا
حضورڻ سان اچي اکڙيون ملائيندو تہ خوش ٿيندس

****

ڪلام ٣٢

وڄ نہ منھنڙو متي لڳي دل ڪين ھتي

تنھنجي جدائي ماري ڇڏيو آ ڳٽين ۾ مونکي ڳاري ڇڏيو آ
جگر ائين منھنجو ڦٽي

توڪانسواءِ مون لاچار آھيان حال اندر جو ڪنھن کي ٻڌايان
زندگي ھتڪيئن ڪٽي

جنڙو اسان جو ڪيو ٺٺي ڦارون ڏي منا اڇي درد جو دارون
ڇڏيئہ سورن ۾ سٽي

منھنجا تون سھڻا ڪين ستائج يار **حضور** سان نيٺ ملائج
دل جو زخم ڇٽي

****

ڪلام ٣٣

تو سوا هي دم نہ گهاري دلبرا
وئين متا مسڪين ماري دلربا

مون اڪيلو ٿو مران توڪانسواءِ
چو ڇڏيو آ تو وساري دليربا

آگ ٿي تنهنجي جدائي جي ٻري
ساه ٿو توڪي سنياري دلربا

اندر ۾ آڙاه جيرو ٿو جلي
عشق ڇڏيم باه ٻاري دلربا

هينئون نارج تون **حضورڻ** جو وري
ڪي گهڙيون مون وٽ گذاري دلربا

****

ڪلام ٣٤

تيندي روهن ۾ هاٺي رس اڙي اديون
منهنجو پنهل آهي پارس ڙي اديون

ڪهي ويندس ڪيچ ڏي وني ڳورن سندا
گس ڙي اديون....

عشق پاروچل ازلئون لڳڙو دلڙي اٿم
بيوس ڙي اديون....

ڪري ڪوٺي يار پنهنجي جي ڪامل لاهيندم
ڪس ڙي اديون....

ٿرن برن ۾ ملندو مونسان ڏک ڏولاوا
ڏس ڙي اديون....

يار **حضور** آ سڪڙي سرائي هن سرير
۾ سرس ڙي اديون....

****

کلام ٣٥

ڪجلحي ڏار سان دلبر نظر جا تير مارين ٿو
پون عاشق اچي قدمن عجب نرمل نهارين ٿو

هادي حسن جا حاڪم تنهنجو مک ماه منور آ
ڪيو گلڙن آ رخ توڏانهن جڏهن زلفان سنوارين ٿو

عطر مشڪ و عمبر توڙي پسيني مٺ نہ پانيان مون
مهڪ هر دوجهان تنهنجي جتي جلوو ڏيکارين ٿو

حضورڻ سان ملي هيڪر وصاليت جا ڪري وعدا
برهہ جي باهہ ٿي پڙکي عشق جي آگ ٻارين ٿو

****

ڪلام ٣٦

نينهن نيائيندس ڳڻ تنهنجا ڳائيندس
روز ازل کان آهي عشق انعام

برهه جوڻ ياتيون تن من تاتيون لنئون لنئون لاتيون چنڙيون چاتيون
ڪوني کُهن ٿيون قرب جون ڪاتيون قربئون ٿيئم قول ڪلام

مليون سوغاتون سورن واريون ڏيل اندر مڙڪن ڏيکاريون
مان ڪرن نہ محبت ماريون پهچي وجن شل پرين پيغام

وصل وصال جو ملڻ وڏايون جوڙي ڏيندس جيءَ ۾ جايون
خاڪ پرينءَ جي لڳين سر لايون پڪا پرين سان آهن انجام

هادي **حضورڻ** حال حمايت شان تنهنجو شرف شفاعت
آهين تي ڪندو اهل عنايت پياري پيالو ڏيندو جام

****

كلام ٣٧

ناز نظاري نين نسنگي جاني جلويدار آ.
دلدار آ.....

اکيون جنهن جون مست شرابي خوبان
خيال خمار آ.....

لب مرجان لعل چراغان چوٽ چشم
چمڪار آ.....

قد جنهن جو سرو صنوبر لوڏ قمر
لچڪار آ.....

عنبر مشڪ عطر چنبيليون هو هو حق
هبڪار آ.....

يار **حضور** حسن حقيقي **نور الحق انوار** آ
دلدار آ.....

*****

كلام ٣٨

پري جام ڏي تون پرين پيار وارا
نشا نينهن جا ٿين دوبارا دوبارا

تنهنجي خيالن ۾ خماريل مون آهيان
تنهنجي نظر جو ماريل مون آهيان
تنهنجا ناز نرمل نيارا نيارا

اکڙين ۾ سهڻا تونهين وسين ٿو
وجهي ونگ زلفن سان دلڙي کسين ٿو
پنهنجو ڪيو ٿئي پيارا پيارا

سندو پرت پيالو پاڻ پيارج
حضورڻ جو جيئڙو جاني جيارج
اڏيا دل اندر تو اوتارا اوتارا

*****

ڪلام ٣٩

سهڻا تنهنجي ڏسڻ جو اميدوار آهيان
چاهين يا نہ چاهين توکان نہ ڌار آهيان

خوابن ۽ خيالن ۾ ڏسندوئي توکي رهندس
چاهيو تو پاڻ جاني مون بي ميار آهيان

دلڙي لٽي آ منهنجي ڌاڙو هڻي تو دلبر
تولئہ ڪيان ٿو دانهون بي اختيار آهيان

عاشق جي ايذائن جي اٽڪل سکي تو ڪنهن کان
فڪر و فيراق ۾ مون روئندو زار آهيان

آخر **حضور** سائين تنهنجوئي ٿيندو ميلو
راضي ڪڏهن تہ ٿيندين لاچار يار آهيان

*****

ڪلام ٤٠

وڇوڙو يار جانيءَ جو لڳو مونکي ڏکيو آهي

لڳي وئي عشق جي آتش برهہ جي باهہ ٿي پڙڪي
منهنجي قسمت ۾ اي جاني الاهي ڇا لکيو آهي

صنم ديدار تنهنجي لاءِ سڪان ٿو روز مون ساري
سڄڻ جي يادگيري ۾ منهنجو جيئڙو جکيو آهي

وسارڻ سان نہ وسري ٿو تصور يار جاني جو
منهنجي وجود ۾ منڙا هاٿي ڇا رکيو آهي

حضورڻ حال هيٺو آ دکايل زندگاني آ
اندر ۾ ڏور دردن جو دکيو آهي دکيو آهي.

*****

ڪلام ۴۱

مريضِ عشق کي دلبر نہ پڇڻ آئين تون
قريب مرگ آن منتڙا نہ ڏسڻ آئين تون

رقيب خوش پيا تين هاءِ حال زار ڏسي
ڪائي سنيار اسان جي نہ لهڻ آئين تون

اچڻ جو واعدو ڪيئي راهہ نهاريندو رهيس
پنهنجي ديدار جو دارون نہ ڏيڻ آئين تون

پيو لاچار آ **حضورڻ** پڌو آ هر ڪنهن
زبان تي نام تنهنجو نہ پڌڻ آئين تون

*****

ڪلام ٤٢

اچڻ بہ ڏکيو آ وڃڻ بہ ڏکيو آ
لڳل نينهن ناتو ٽٽڻ بہ ڏکيو آ

دل جي لڳي کي هٿائي نہ سگهبو
لکيو انگ ازلي مٽائي نہ سگهبو
ائين پيار ڪنهن سان ڪرڻ بہ ڏکيو آ

انهيءَ پيار ۾ جدائي بہ ٿيندي
گڏجي وري الودائي بہ ٿيندي
سڪ جي سڃي کي چنڻ بہ ڏکيو آ

اها عشق آتش وسامي نہ سگهندي
اندر ئي اندر ۾ ڪامي نہ سگهندي
اهو سور سر تي سهڻ بہ ڏکيو آ

حضورؔ حياتي لاچار ٿي وئي
محبت اوهان جي اختيار ٿي وئي
مرڻ بہ ڏکيو آ جيئڻ بہ ڏکيو آ

****

ڪلام ۴۳

اڏيءَ هن عشق واري اسين سرڙو نوايون ٿا
هينوسين نينهن جو نعرو پرت جو پيچ پايون ٿا

پرينءَ ڀان پيچ پاتوسين سهي ثابت سچاتو سين
رنگيءَ جو رنگ لاتو سين روحي رنگڙو رچايون ٿا

رضا جي راهه ۾ راضي بنائي برهه جي بازي
ڪريون سر ساز ٿا سازي طبل تن من وڄايون ٿا

مداهي موج محبت سان چڪون ٿا سُرڪ صحبت سان
شفا جي شوق شفقت سان پيون پرتئون پياريون ٿا

صفاتي ذات آ شامل ڪيو هي قرب آ ڪامل
حضورڻ حال آ حاصل جذب جسمڙن جڳايون ٿا

****

ڪلام ۴۴

ٻڌين لوڙھ لڙھايم لھرين- دوبڻ آھيان ڏاري،
ازلئون عشق آزاري

ڏير ڏئي ويا ڏاج ڏکن جو- سيج سکن نا ساري
سور ثمر ساجن سر ساري- ماندي محبت ماري،
ازلئون عشق آزاري

ڏونگر ڏاڪا ڏکيا ڏوري- واري ويندس واري
مثل مون ماندي ماري ويا ڪرھا ڪوڏ ڪھاري،
ازلئون عشق آزاري

ور وڪڙ ولڙا واٽن جا رات انڌيري ڪاري
ھي سر ساھ سڄڻ تان صدقي ھلي ڪندس ھيڪاري،
ازلئون عشق آزاري

لکيو انگ ازل ڪان اصلئون قلم قضا ڪوھياري
پکو پيچ پرين سان پينڙو پاند ڳچي ڳل ڳاري،
ازلئون عشق آزاري

ڪامل ڪيچ ڏئي ڪي قربئون وسري ڪين ويچاري
يار **حضور** مٺيءِ سان ملندم ھوت اچي ھڪواري،
ازلئون عشق آزاري

*****

ڪلام ٤٥

احوال انهيءَ عشق جو ٻڌاءِ عاشقي آ
دمبدم ديدن سندو ديدار عاشقي آ

ڪيفي ڪثر ڪفايت اها عاشقن عنايت
هادي سندي حمايت هر بار عاشقي آ

ڇا نينهن ۾ نشابر بانڪا برهه بهادر
نيزي سر نشاور نروار عاشقي آ

مئي مدا ملاقي ڇا نوري آهي خاڪي
اعليٰ عجب اوشاقي اسرار عاشقي آ

حضور هن احوال جو خاصو خمر خود خيال جو
قائم قرب ڪمال جو ڪردار عاشقي آ



ڪلام ٤٦

زلف جو قيدي بنايئي اسين تہ آهيون غلام تنهنجا
نگاهہ نازن سان تو نمايو سجود توکي سلام تنهنجا

نينهن جو ناتو نيائج قول مونسان تو ڪيا
واعدا پاڙج گڏ رهڻ جا ياد آهن انجام تنهنجا

اي شمع ٻرندڙ هميشه ٿي پتنگ هر هر جلون
عشق جا پروانہ آهيون مليا اٿم انعام تنهنجا

اسان تہ آهي سر نوايو پل قتل جي ڪار ڪر تون
دڙ سسي ڪان ڏار ٿئي پل، بر زبان آهن نام تنهنجا

نيڻ هاري ٿو پڪاريان ٿي وئي مجبور دل
اي **حضورِ** يار منهنجا گيت ڳايون ڪلام تنهنجا



کلام ۴۷

نینهن لڳو نروار سانول توسان
عين عكس اسرار سانول توسان

محبوب منو مننار تون آهين
خوبان خيال خمار سانول توسان

ثابت سر سبحان تون آهين
واه وٽيا وٽجار سانول توسان

دائم دم دم ۾ آ دائم
قائم قرب قرار سانول توسان

ناطق نينهن نيايم توسان
صاحب سر سردار سانول توسان

حال حضور هميشه همدم
آذوتي انوار سانول توسان

******

ڪلام ٤٨

جيسين نہ ڏسان توکي تيسين نہ موت ماري
ڪي تہ گھڙيون اسان وٽ سهٽا تون وڃ گذاري

ڪجہ ياد ڪر اي جاني وعدي وفا جون ڳالهيون
واٽون ٿو مون واجهايان راهون تنهنجون نهاري

ڪيئي حڪيم آيا ڪو فرق ڪونہ پيئڙو
منهنجي دوا آ تو وٽ ديدار جي سهاري

حضور ڏانهن هلي آ سڪڙي تنهنجي ستائي
هتڙا چمان مون تنهنجا ڳوڙها خوشيءَ جا هاري

*****

ڪلام ۴۹

تنهنجي عشق سندا آغاز نوان آواز نوان سر ساز نوان

تنهنجون اکڙيون ڪجليون ڪاريون هن تو تير هڻڻ لاءِ ڏاريون هن
تکيون تيز ابر تلوارون هن واه غمزه گهور غماز نوان

تو مور مرگ مستان ڪيا لکين دانا ديد ديوان ڪيا
ڪيئي شمع مثل پروان ڪيا انهيءَ رمزن وارا راز نوان

جڏهن مرڪين تو ڏند موتي لڳن چپ چورين تو رنگ لال لبن
جيئن مرڪن گل گلاب گلن مک ماه لقا جا مجاز نوان

تون ويندڙ وات بيهارين تو جڏهن زلفن کي سنوارين تو
وجهي دام حضور کي مارين تو منهنجا نياز نوان تنهنجا ناز نوان

****

ڪلام ٥٠

تو سواءِ هي دم نہ گهاري دلربا وٺين مـنا مسڪين ماري دلربا

مون اڪيلو تو مران توڪانسواءِ ڇو ڇڏيو آ تو وساري دلربا

آگ ٿي تنهنجي جدائي جي ٻري ساه [illegible] سياري دلربا

هانءِ نارج تون حضورڻ جو وري ڪي گهڙيون مون وٽ گذاري دلربا

****

ڪلام ٥١

سوڍل ٿي تون سياٽو - رس نہ راٺل يار
موٽي اچ ميندرا - ماڳ منهنجي منار يار
ڇڏج رنج رسامون - موڙي اچ مهار يار
ڪوڙئين ڪاڪ واريون - مهٽا ڏين ميار يار
يار حضور هلي هيڏانون - ٻاجهہ ڪندين پيهار يار

******

ڪلام ٥٢

آرام مون وڃائي بي آرام ٿي رهيس مان
ٻئي جهان ٻوڙي پڪي عشق جي پيس مان

آدم جو بت بنائي سارو سير سر سمائي
روحي راز رنگ رچائي رنگي رمز ۾ رنگيس مان

آڪين جي اولي آيم بازي ٻره جي ٻٽايم
سجدي ۾ سر نمايم پنهنجي حڪم هليس مان

خود خيال پنهنجو آهي منزل پنهنجي ڏي ڪاهي
ٿو ٿاهه پنهنجا ٿاهي صورت حسن نهيس مان

جلوي نما تون جاني ساڳي صورت آ سبحاني
منجهه قلب آ قرآني ذاڪر ذڪر ٿيس مان

طالب ٿيو مطلوبي باخود آهيان پاپوتي
آ ملڪ مون مجذوبي سر **حضور** ٿي سڏيس مان

****

ڪلام ٥٣

ڏي خدا پر يار ڏي اڏري وڃان - هي سفر آهي ڪٺن گذري وڃان

هن مريض عشق جي ناهي دوا - سر ڪٽائڻ لاءِ ڪٿي سنيزي وڃان
هن زماني جي هوائن کان پري - منهن بيابان ڏانهن ڪري نڪري وڃان

ڏوھ آهي ڪنهن جو يا منهنجي خطا، وارثن کان سدا وسري وڃان
دل اندر تصور **حضورڻ** آ هڪو - هو هلي مون وٽ آچي اجري وڃان

*****

ڪلام ٥٤

منهنجو عرض منڙا مڃين ها تہ چا هو
وري مون ڏانهن پيرو ڪرين ها تہ چا هو

هتي نہ ڏنم توکي بيهوش ٿي ويس مان
ڏکيءَ دل تي هتڙو رکين ها تہ چا هو

کري ياد وعدا ڏنو هو مون روئي
اچي منهنجا ڳوڙها اگهين ها تہ چا هو

هيو دم لبن تي **حضورڻ** جو سهٽا
ليو پائي مون ڏانهن ڏسين ها تہ چا هو

****

ڪلام ٥٥

جي ڪيئي وعدا سڄڻ سي وري تون پاڙ يار
ڏئي جدائي داغ دلبر ماٺا ڪري نہ مار يار

سي نہ ڦت ڇٽندا وري درسن تو ديدار يار
حڪم حڪيمن نہ هلي هيلا ڪرن هزار يار

دل ڏکايل کي تون دلبر ڏکيا ڏينهن م ڏيکار يار
مائل هن مسڪين جي لهہ کا سار سنڀال يار

عاجز هن عاشق کي تون دل تان ڪيم وسار يار
آ اچي مون سان تون مل دم نہ ٿي تون ڌار يار

سرڪ سائل کي پياري مئي دل مٺا جيار يار
لب لعابي جي لبن پاڪ پرين پيار يار

حضور تنهنجي حسن سندو پياسو پياسي پار يار
نين نين سان ملائي آ هلي منٺار يار

*****

ڪلام ٥٦

محبت جي ماريل مريضن کي ڏسجان- ڪٺل عشق وارن شهيدن کي ڏسجان

پسائج انهن کيديدار پنهنجو جنهين سان ڪيو اٿئي اقرار پنهنجو
نظرن جي گهايل غريبن کي ڏسجان

مرڻ کان اڳيئي جيڪي مري ويا جايو جگر تن جو جهورائي جهري ويا
اجائي انهن جي اميدن کي ڏسجان

الفت ۾ تنهنجي سدائين سڪايل- سڪن ٿا هميشہ درشن جا قائل
تنيهن قربوارن قريبن کي ڏسجان.

حضورڻ کي ماريو تنهنجي جدائي ڪر ياد پنهنجي وعدي وفائي
ڦٿيل هن فيراقي فقيرن کي ڏسجان

****

ڪلام ۵۷

تنهنجي تار تن من لڳي يار مونکي
لڳو نينهن تنهنجو نروار مونکي

اندر عشق لڳڙو سارو پول پڳڙو
پاتم سڪ جو سڳڙو ڳل هار مونکي

نين نظارو پرين پيار وارو
اکڙين اشارو دم دار مونکي

بيحد بحالي جلوي جمالي
قرب ڪمالي قرار مونکي

تنهنجو نام نالو مليو چشم چالو
ڏنو پرت پيالو انوار مونکي

حضورڻ هيڪاري برهون بهاري
لڳي اتم ياري هڪوار مونکي

****

ڪلام ٥٨

جيڪو ڇپيل هو راز سو اظهار ٿي ويو
ساري زماني جي اڳيان نروار ٿي ويو

ملندا هئا سين پاڻ ۾ لوڪئون لڪي ڇپي
هي هل حشر ساري بازار ٿي ويو

توٽي چا بہ ٿي پوي تہ بہ هاڻ نہ ڇڏئو آ
ڪلندي ڪلندي توسان بس پيار ٿي ويو

گڏجي گذاريون پاڻ ۾ پل لوڪ پيا سڙن
هي وعدو وفائيءَ جو دلدار ٿي ويو

هي نينهن سندو ناتو **حضور** نيائج
پل پاءِ مونسان ياڪر اقرار ٿي ويو

******

ڪلام ۵۹

ايـڏيـون نـہ ڪـر تـون يـار مـــونـســان دوريــون
گذرن پيار جون راتيون اڏوريون

ڏئي وئين اکڙين جا اشارا- آهين تون دلبر ساهہ کا پيارا
کڏهن تہ ٿيندون اميدون پوريون

پل پل توکي يار پڪاريا- نيڻ وهن ٿا نارئون نارا
يار آهن توکي ڳالهيون سموريون

ايڏا نہ ڪر تون محب ماٺا- پرين پيارا ٿي تون تہ سياٺا
ايڏيون نہ ڏي تون ساهہ کي سوريون

يار **حضور** سان پيار ڪيو ٿئي- ساري دنيا ۾ نروار ڪيو ٿئي
تنهنجي ڏسڻ لاءِ ڏاڍيون مجبوريون

******

ڪلام ٦٠

ڏنم ديدار دلبر جو صدق لک وار بسم الله
ڪليا گل باغ بهارون چمن گلزار بسم الله

اکين منهنجن کيون عيدون ملايون دوست آهن ديدون
ٿيون پوريون سڀ اميدون نظر نروار بسم الله

ٿيو روشن اڱڻ سارو ڏنم چوطرف چمڪارو
مليو محبوب دل وارو صاحب سردار بسم الله

آيو جلوي نما جاني ٿيان قدمن تان قرباني
ڪري پنهنجي مهرباني آيو دلدار بسم الله

آيا در دوست دلدارا ويا ورهين جا غم سارا
وسايا يار اوتارا اچي انوار بسم الله

آهين **حضور** حق هادي ڪئي آ عشق امدادي
منا محبوب تون مهدي صنم سردار بسم الله

****

ڪلام ٦١

اڄ تہ اڱڻ تي منهنجي دلدار يار آيو
سهڻو ڪري سدائين سينگار يار آيو

اکڙيون عجيب جنهن جون ڪاريون ڪجل ڪڪوريل
ان جي ڏسڻ ڪان مون ڪي خمار يار آيو

واسينگ وار تنهنجا تا رخ متان پون پيا
پاسي جڏهن تين تا چمڪار يار آيو

تنهنجي صفت ثنائي هر دوجهان ڪري ٿو
محبوب دلبربا ٿي مختيار يار آيو

هن بوستان جومالهي لب خال ٿو پيو سمجهان
گلشن چمن جو گوهر گلزار يار آيو

حضور پسي انکي حيرت ۾ ملڪ حوران
اڳواڻ سڀ جو سهڻو سردار يار آيو

*****

ڪلام ٦٢

دم دم ۾ دلبر تنهنجو ديدار مان پسان ٿو
سڀ ڪان تون آهين سهڻو سينگھار مان پسان ٿو

نخرو ناز تنهنجو واه واه مونکي وڻي ٿو
واه واه وفا جو آهي وڻجار مان پسان ٿو

سائين سدائين تون آ درشن پسان مون هردم
سرڪار سائين سڀ جو سردار مان پسان ٿو

واه جو ڪيوني وفائي سهڻل تنهنجي صفائي
نقشو تنهنجو نمايان نروار مان پسان ٿو

حضور حق حقايت ثابت آ سر سلامت
لاهي لوڪ جي ملامت حقدار مان پسان ٿو

*****

كلام ٦٣

آيو اولي انساني، سارو سير سجائي
الانسان سري وانا سره موج محبت مائي
صورت سانگي سانگ رسائي جاڻ سيوئي جائي
كنڌ كٿيءَ تي كات كهائڻ سر اڏكي تي آئي
مئي پي ٿيو مستان مدامي پاڻ ڏسي ٿو پاڻهي
حسن **حضور** كيس حيراني اجائي اڳتي تائي

*****

كلام ٦٤

هادي تي همراهه رس تون روهه جبل ۾
منهنجو خان پنهل سان سارو ساهه پساهه
ويندس كاهي كيچ ڏي رند نهاري راهه
هيٺي سندو هوت لاءِ اندر ۾ آڙاهه
يار **حضور** مئي سان ملندو قربئون كري كاهه

*****

ڪلام ٦٥

سور ڏني ويا سوغات- ڏير ڏکيءَ کي
ڪل تہ مونکي ڪانہ جو پيڙي اٿي ويا اڌ رات
ڏکيا ڏونگر ڏورڻ آيم پنڌ پيم پريات
ماري مونسان مار ڪري ويا هوت نيائون هيهات
لکيو انگ ازل کان آريءَ ڪيچ ڏٺي ڪلمات
يار حضور پرين پنهل اچي محب ڪندو ملاقات

*****

ڪلام ٦٦

سڄ منهنجا سپرين درد وندن دانهون
پڪاربندس پرين کي رند وني راهون
هت چڏيائون هيڪلي کوهہ ڪري ڪاهون
آءٌ نماڻي ناقص کي چڏي ويا چاهون
ٻاري هوت ويا حضور بيوس باهيون

*****

كلام ٦٧

لڙڪن سان آ چولو پڳڙو آ هلي غمتار
او منڙا، آ هلي غمتار

اکيون تڪين ٿيو راهه اوهانجي نيڻ وهائي نار
او منڙا، آ هلي غمتار

هن اکين کي آس ڏسڻ جي روئن زارو زار
او منڙا، آ هلي غمتار

چو ٿو ڪرين تون يار جدايون ماٺ سان نه مار
او منڙا، آ هلي غمتار

يار **حضور** کي نه وسارج محب منا منٺار
او منڙا، آ هلي غمتار

*****

ڪلام ٦٨

آ مل سهڻا يار تو لئي ساهہ سڪي ٿو

آءُ تہ آهيان عيبن هاڻي پروسي پوتار

ويئي نهاريان واٽون تنهنجون دم دم ۾ دلدار

ڪندين قرب ڪميڻيءَ تي سائين سگهر سنيار

آيل آهي عجيب ڏاهون برهہ سندو هي بار

پسان پرين جي پاڪ پيشاني نورالحق انوار

يار **حضور** ڪي ڪين وسارج محب مٺا منٺار

*****

كلام ٦٩

ثابت تنهنجو سر تہ سجود، آهي انور عشق اجاربو

آهي حج حرمين هميشه مک معراج موجود
الف اندر جنهن يار اتاربو

لامقصود في الدارين الاهو لاحد لامحدود
جوڳي جڳت جڳ جوڳ جياربو

هادي **حضور** منظور مدامي واصل منجهہ وجود
نفي اثباتون ماريو نعرو

*****

كلام ٧٠

ٻڌ تون توڪل جو ترهو تنهنجو آهي توسان، ڪرپسارو پرين ڏي پنهنجي پسڻ پاڻئون پڇاڻ

دم سڄ دم سان دم دوست تون دم دم مدا
دلبر سنڌي انهيءَ راز سان ڪر روح پنهنجي سان رهاڻ

پيجي ديوار دئي جي رک هيڪڙائي حال سان
قلب مومن بيت ربي ڪعبہ اندر ڪافر سڃاڻ

سير ثابت آ صفا دل اندر دلدار جو
موتو قبلل انت موتو موج منصوري تون ماڻ

ٿي تون يڪدل يار سان منظور حق **حضور** تون
قل شيءَ محيط مولا ٿي اچي ڄاڻڻ سان ڄاڻ

*****

ڪلام ٧١

مونکي ڳالهه ٻڌاءِ سچي وو سچي
مون کون ڪنديس ڪنهن سان ڪچي وو ڪچي

من منهنجي ۾ محبت وارو
مچڙو ويو آهي مچي وو مچي

ساهه پساهه منهنجو سارو توسان
کون ويو پوئنتي بچي وو بچي

نينهڙو لڳو منهنجو ماهي توسان
روح روحن ۾ ويو رچي وو رچي

حضور هاڻي يار رانجهڻ جو
عشق اندر ۾ ويو اچي وو اچي

******

ڪلام ٧٢

خود پنهنجي ذات سڃاڻ ساڳي سر سلطان بہ تون آ

پنهنجو پاڻ ۾ ڳولي ڏس تون پردو بشري کولي ڏس تون
دل وارو ديوان، عشق وارو اشيان بہ تون آ

الانسان سري جو سارو ڏس تون نظر سان نور نظارو
ڄاڻ انهيءَ سان ڄاڻ سب صورت سبحان بہ تون آ

سودو صاف ڪري سر جو سدائين تون منصوري موج ملهائين
تنهنجو آهي تو ساڻ نينهن وارو نيشان بہ تون آ

حضور ٿي هوشيار تون همدم هر جاءِ هلائج پنهنجو حڪم
هر دوجهان ۾ هاڻ محبت وارو ميدان بہ تون آ

*****

ڪلام ٧٣

ٻوڙي ٻئي جهان مون سردار عشق ڪيو آ
سولي تي سر چڙهائي بردار عشق ڪيو آ

صورت ڏني مون تنهنجي صورت آئينو آ
خود پسڻ آهي پنهنجو نروار عشق ڪيو آ

وجود ۾ آ روح راز وجود ڏسڻ ۾ آ
دم دم آهي دم ٿيو ديدار عشق ڪيو آ

احوال عشق آهي انوار نور حق ڪان
بي سر بنائي بازي سر شار عشق ڪيو آ

حضور منجهه خيال جي نظرن ۾ آسمايو
حسن و عشق پيدا مئدار عشق ڪيو آ

*****

ڪلام ٧٤

محبتي ميدان ۾ سانوڳو سر جو لاهجي
ذڪر ذاتي ذوق سان قربئون ڪٽي ڪمائجي

تار سيني سرو سروزي سر سوز سورن ڳائجي
موتو قبلل انت موتو منجهه جسم جاڳائجي

بيخودي بازي بنائي خيال خودي جو ڪائجي
واحده وبساهه سان وحدت اندر وسائجي

تي قربان قائم قربئون ڪنڌ ڪٽائجي
راضي رضا انهيءَ راز سان رهبر رنگ رچائجي

راهه حقيقت رمز سان پير پڙ ۾ پائجي
حضور حق هڪوئي تنهن ساڻ هيننڙو لائجي

*****

ڪلام ۷۵

پي جام پر الستي پس تون پسار پنهنجو
سارو سير ڏس صفا تون صورت ميار پنهنجو

انهيءَ ذات سان ضرورت منجهہ مام محفي مورت
ذاتي صفات صورت قائم قرار پنهنجو

هو هال هم هموستي مذڪوري موج مستي
هر جاءِ حق پرستي خيالي خمار پنهنجو

حاضر **حضور** همدم آ روح راز رگسم
ظاهر باطن دم دم اهواختيار پنهنجو

****

كلام ٧٦

سي ٿيا ثابت سر صنم، جيڪي عشق جي آيا اري
نـذ ران جي نـظـرن ٿـيـا دور تـن ديـدن ذري

ان اشاري جي امر سان سي ڪيا سولي صفا
ٿيا بقا لامئون ڏنو قلب جنهن ڪعبو ڪري

بحري بره ناياب ڪنئون قطرن ۾ ٿيو قربن ڪيو
جوڙي جنساري ٿيو تنهن ذوق ڪيو زياده ذري

نينهن مان نروار ٿيا نادر نفي اثبات ڪان
بـيـڪ تـن آ بـقـا جن وار وحـدت ۾ وري

مسئلن ڪان سي آزاد ٿيا هڪ محبتي مسئلي پيا
روزي نمازن ڪـان ويـا، **حضور** ٿـيا همـدم هري

*****

ڪلام ٧٧

سوا عشق جي عبادت اصلي حرام آهي
حج اڪبري اصل ڪان عاشقن احرام آهي

وسري نماز ويڙي نہ مون رڪيائي روزا
انهيءَ شوق جي شراب جو پيتو مون جام آهي

ڪافر يلي چون پيا ڪافر مون يار ڪيئڙو
انهيءَ ڪفر مان ئي پيدا ٿيو اسلام آهي

سمجهي ڏس تون زاهد قل شيءَ محيط مولا
مسجد ۾ الله مندر ۾ رام آهي

تنهنجي شرع ڪيو ڇا منصور کي اي قاضي
اظهار اناالحق ڪان ٿيو حق جو نام آهي

قم بازني الله ڪان ٿيو قم بازني قائم
ڪلڙي ڏيڻ آ خاص ٿيو شمس جو ڪم آهي

ساري عمر جي عبادت هڪ نقطي مثل آهي
انهيءَ بي مثل ذات جي مثل ۾ مام آهي

دين ايمان مذهب ڇڏيو بره آ پيلائي
حضور هڪوئي منهنجو عشق امام آهي

****

ڪلام ٧٨

هر دم هو ۾ دم مشهور، شاهي شرف تن شوق شهود

عبد معبود عين عڪس ۾ راز رندي جي رمز رڪس ۾
هر جاءِ حق موجود

آدم سر اسرار الستي، همدم هو هم حال جي هستي
واري وره وجود

عدم اوقات عشق اشيانا، نفي اثباتئون نينهن نيشانا
اهو مقصد لا مقصود

ذاتي ذوق ظهور اهوئي مست مدا موجود اهوئي
آسر ڪي سر جو سجود

بحر عميق بيچون بقا ڪان، **حضور** حق لاشڪ لقا ڪان
لاحد لامحدود

****

كلام ٧٩

منجهہ ذات جي صفات سراسر سير سلطاني
عدم اوقات اسم اثبات لائي لنئون لات لاثاني

مدا موجود ، سر سربسجود ، ملک مسجود مئي مظهر
خاص خمار، دم ديدار، ٿيو، اسرار آ باسر
نظر نروار، نقش نگار قلب قرار آ قادر
صنم سردار، سر سينگار ٿيو جنسار جسماني

بشر باقي رهيو ساقي اسم سر اور اوتاقي
نرمل نين دام دارين مدا موجود ملاقي
دلي دم دور مالک مور عاشق اور اوشاقي
عشق اشيان نينهن نيشان، سري سامان سبحاني

هادي **حضور**، آ منظور مئي مذکور منظوري
قرب قرار بقا بردار منجہ مئدار منصوري
اسم آعاز جي پرواز نگاهہ نات سر نوري
گگن گن گهوت چڙهيا چوٽ اچي سر اوٽ انساني

*****

بيت ٨٠

عشق الاهي جنهن سر آيو سي ساقي ٿيا سلطان
پئن مئي محبت واري شوق شرابي شان
پڙ پيالو پيئن سي ميخاني مستان
لاشڪ لاشان حضور انهيءَ حال ۾

عشق الاهي جنهن سرِ آيو سي نانگا ٿيا نهال
مئي مست رهن ميخاني ڪيفي قرب ڪمال
يار حضور انهن جو آهي اناالحق احوال
بانڪا ٿي برحال مليا سي محبوب سين

عشق الاهي جنهن سر آيو گر ۾ ٿيڙا گم
جوڳي جوت جلائي جاڳي جڳائي جسم
اوقاتي اظهار ٿيا يجي اوت عدم
يار حضور همدم، دائم پسيا دوست سان

عشق الاهي جنهن سر آيو وحدت تن وجود
مست سي محڪم ٿيا مدامي موجود
لامقصود في الدارين الاهو، سرڪن سجود
مالڪ ٿيا مشهود حضور انهيءَ حال ۾

عشق الاهي جنهن سر آيو نانگا ٿي تہ نچن
گر گرناري گودڙيا پاٿهون پاڻ پسن
العشق نارًا يحرک ماسوا الله چکي سي چڙهن
لاتقنتو من رحمة الله آڌوتي تہ اچن
صاحب سخن سچن حضور انهي حال ۾

عشق الاهي جنهن سر آيو هال هوشياري کن
اناالحق اثباتي آهن مانجهي کين مڙن
پڙ متي پروان ٿي سولي سر چڙهن
يار حضور اچن ثابت سر اڏي تي

عشق الاهي جنهن سر آيو گر ۾ گم ٿين
هو هميشه حال ۾ رهبر رنگ رچن
ونحن اقرب ويجهڙو نينهن نظارو کن
هيکڙائي هيک جا وحدت ساڻ وسن
محبت رکي من ۾ حضور هادي هيک ٿيا

عشق الاهي جنهن سر آيو موجون سي ماڻين
اپاڻا اڳتي وجي اڏي سر آڻين
ان الله مع الصابرين جاڻ اها چاڻين
تن اڳي تاڻين حضور همدم حال ۾

عـشق الاهي جنهن سر آيو اهي اڏوتي اثبات
ڪوري ڏين ڪلهن تان ڪنڌ ڪتائي ڪات
مـوتو قـبلل انت مـوتو نـاهي تـن نمات
اندر پاتي جن جهات سوئي هر جاءِ حال حضور ۾

عـشق الاهي جنهن سـر آيو دم دم تـن ديدار
ڳولي ڏنـائون ڳجهـ ۾ سـارو سـپ سنسنار
سـر ڏئـي سـامين ڪـيـا وحـدت جا ولـهـار
پـور مـلـيـا پـريـت ۾ پـريـن پـروانـن جا پـار
ڪيـائـون قـرب قـرار هيـڪـڙائي حـضـور ۾

عـشق الاهي جنهن سر آيو مڙيا ڪين مـانجهي
مـوتو قـبـلل انت مـوتو سـولي تـن سنهنجي
اهـا بـات بـرهـ جي آئـي آهـي نـ اهـنجي
پـريـرو ڏيـن پنـهـنجي حـضـور هـادي حـال جا

عـشق الاهي جنهن سـر آيو سي بـايـوتي بـرسـيا
رڪـن سـر اڏيءَ تـي تـر نـ تـرسـيـا
وجي پـهـتـا پـريـن ڪـي رهـبـر راهـ رسـيـا
وحـدت ۾ وسـيـا حـضـور مـالـڪ مـلـڪ جا

١

عشق الاهي جنهن سر آيو سي سامي سوپارا
ڏهڙ سسي تن ڏار ٿيو نعرو هڻن نعرا
تري ويئڙا تار مان عاشق اوپارا
سر انهن سارا حاضر ٿيڙا حضور ۾

عشق الاهي جنهن سر آيو سي گوهر هن غازي
حضور حڪمت حال سان بنايائون بازي
رضامندي راه ۾ رند رهن راضي
ٿيا پورب پروازي پنهنجو پسي پاڻ ۾

ڏنيون اتم سڪ جون سچڻ سوغاتون
سانديون مون سرير ۾ ڏکن جو ڏاتون
رانول رتو روح ۾ ڏينهن ۽ راتون
يار حضور اندر ۾ برهه جون باتون
لنئون لنئون منجهه لاتون پرين سندي پار جون

سمجهي ڏس سيد چوي عشق سندو امتحان
آيو هو الست کان سارو هي سامان
رکيو هو رمز جو فائق هي فرمان
حضور هميشه هاڻ پرجهي ڏس تون پاڻ ۾

پرجھي پس تون پاڻ ۾ پنھنجو ھي پسار
دمبدم ٿيو دم اندر دم جو ھي ديدار
فنفخة في من الروحي پسين پرين جو پار
ھادي آ ھر بار حضور انھي حسن ۾

جتي منھنجو محب آ سوئي ڏس ڏين
بوندان انھيءَ برھ جون وحدت ساڻ وسن
اچن اڱڻ جي راضي شال رھن
پرين سي پرچن ھيڪر حضورڻ سين

يار تنھنجي ياد ۾ مون سوين سور سٺا
ڳوڙھا منھنجي ڳلن تا وانگي مينھن وٺا
ھلي آ اڱڻ تي منھنجا محب مٺا
قادر ڪرائيندو ڪٺا ھيڪر حضورڻ سين

مھر ڪر محبوب تون ڏسي ھيٺي سندو حال
توتي ننگ نماڻيءَ جو لائق آ لڄ پال
راتيون ڏينھان روح ۾ تنھنجو خواب خيال
سائين لھج سنڀال ھادي حضورڻ جي

الست بربڪم جو ڪنين پيم آواز
قالوبلىٰ قرب سين ٿيڙو فيض فياض
عشق سندي اسرار جو ڪليو بحر بياض
انھيءَ رنگ سندو راز ھيو حسن **حضور** ۾

بيت ٨٥

سر دڙڪان ڏار، نظر نظاري نينهن ڪيان
لاهوتين هن لقاءَ جو اڳيئي احوال
بانڪا ٿي برحال شوقن شير شهيد ٿيا

ساربان تو سپرين توکي منهنجي سنيار
وحدت ۾ جي وڃيا وار منجهاؤن وار
ساري هن سنسار ۾ انهي عشق جي آثار
پنهنجو هي پسار سجهي ڏس سيد چوي

ورائيا ور جنهن مون سي وربا ور منجهاڙون
جنهن جو آهي جنهن مان سينگاريا سر تنهن مون
حضور حق انهيءَ مون نظاري نينهن ڪيا

مات نه اچي مومل ريءَ راڻي ڪين رهي
ساجن ريءَ سهي ڏک ڏولاوا ڏکڙا

پيچ نه پيرو پلي آ سوڊل تون سياڻا
آءُ تو جاڻان راڻا پنهنجي روح ۾

مات نه اچي مني ڪي ريڊو روح راڻي
جاڪون جمڻ لاڪون چرم ساڻ جاڻي
محبت جي ماڻي من نيو تو ميندرا

وٽيون سي وٽجن ٻاٽي ٻاري ٻن کر
تاکون تن کري راٽي روح ريجهائيو

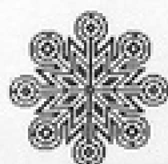
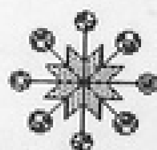
أٻاٽي اراواح من منجهايو ميندري
کري وٻندس کاهہ، هادي حق پچاٽي

کريون کي کنديون منديون موچاريون
راٽي رلايون کاک مٿي کاريون
حکمت سان هاريون مهٽي چڏيون ميندري

کهکي آيا کاک تي حکمت ساڻ حبيب
تن جو ٿي طبيب موهيو من آ ميندري

سڙي سوڊل کاڻ ساهہ منهنجو سرتيون
آيو هو تہ انجام تي مون نہ ويو ورتيون
کيئي مون کرتيون ڦاهي چڙهيون فيراق جي

چڙهيا چانگ چوتئين مون من ويا ماري
وهلو واڳ واري ملندم هوت حضور چوي.

ڪلام

ٺهي حرفي

سنيـاسـي سـفـر جو ٻـڌي هـلـيـا سـامـان
انـهـيءَ نـيـنـهـن نـظـاري نـانـگـن جو نـيـشـان

الفئون اتاري، هليا سر سينگاري، سامي ساٿ سنياري
ملهايون ميدان

ب ائـون بـهـادر، دائـم دم دلاور، ٿـي نـام نـشـابـر
پيا پڙ ۾ پروان

ٿ ئون ثابت سر، رهيا عشق امر، ڪري بيڪ بشر
احدؤن ٿي انسان

ت تئون تڪيون توڪل، مرد ٿيا مڪمل، ڪيا قرب ڪامل
ڪٿيءَ تي قربان

ج جوڳي جنسار، سوره سي سردار، نيزي سر نروار
ڪيو برهه بيان

ح ئون هادين هام، انهيءَ محبتي مام ٿيا مست مدام
وسائي ويران

خ ئون خيال خمار، اهو دم ديدار، سالم سخن سچار
شاهي شرف تن شان

د يئون دلي دم دور، انهيءَ عاشق اور، ملايا مالڪ مور
جوڙي جند جان

ذ يـئـون ذڪـر ذاتـي، عـشـق اوقـاتـي، ڪري اثـبـاتـي
عبد معبودي مان

ر ڀئون روحي راز، ڪرن سوره سرساز، ڪرن پرين پرواز
خاصي خبر ڏين خان

زيئون زناري، مالڪ مختياري، سامي سر سرداري
مالڪ خود مهربان

سيئون سجڻ ساري، وسي وحدت واري، برهه بهاري
پياري پيمان

شيئون شفاعت، آهي تن عنايت، لاهي ملڪ ملامت
ٿيا نيزي سر نشان

ص صفا سر سامي، جوڙي ڏنائون جامي، مالڪ مدامي
صوفي سر سبحان

ض ضرورت ڏک، سي سمجهي هليا سک، ڏئي جي ڪي جک
رهيا محڪم مردان

طيئون طلبگاري، آهي تن اختياري، ٿيا پاڪ پوڄاري
درد وندنديوان

ظ ظامن ضمانت، آهي تن امانت، سارو سير سلامت
آهي تن جي امان

عيئون عبادت، ڪري روحي رياضت، صاحب ڪرامت
ڪري عشق اشيان

غيئون غلامي، صاحب سلامي، توڙئون ٿيا تمامي
جن جو عالي شان

فيئون فقرفياض، روحي روشن راز، انيهن نيهن نواز
ياري جوت جوان

قيئون قربعداري، رکي خال هوشياري، ازل جا اقراري
لاهوتي لاثان

کيئون ڦن قلزم، آهي تن جو قدم، ٿيو دم دائم
قلي راز رحمٰن

لائمون لال لاثاني، پرين پاڪ پيشاني، جلوه ٿيو جسماني
چمکيا سپ چوغان

وو اصل وصالي، انهيءَ جوڙ جمالي، کري قرب کمالي
رهيا هر دوجهان

ن نور نظر، بيچون بحر، منجهه ملڪ بشر
رهيا تن فرمان

م مظهر نور، مالڪ خود منصور آهي، مالڪ مذکور
شاهي شير يزدان

هـ حمايتي حال، بانڪا ٿيا بي حال، نانگا ٿي نهال
مست ٿيا ميخان

لاه مئون لامکاني، ساڳي سر سبحاني، انهيءَ اوت انساني
اچي ٿيا مهمان

ء ائين تہ اچي، رکي صبحت سچي، مچ محبت مچي
مانجهي ٿيا مستان

ي ئون ياد کر ياري، ٿيو مالڪ مختياري، **حضور** حق اظهاري
ٿيا سر سلطان.

پیون حصو

سرائیکی کلام



كلام ٩١

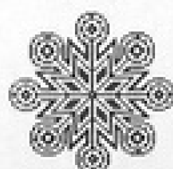
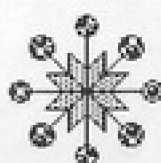
ـ واه واه انور لعل امير ڏنم ، فخر فيض فياض فقير ڏنم

جاني جلوه نما هے ماهے ماه جبين، جنهن كون ملك فلك اتے كرن آمين
وجي در تنڻون نہ خالي كوئي مسكين، اعليٰ شان عجب اكسير ڏنم

اهلبيت حسيي لج پرور، تطهير مظهر هے اطهر،
صلوات درود ان لک سرور، مهتاب حسن مک منير ڏنم

جهندے شهر جهانپور جهوک اصل، لڳي ماڳ ميخانے موک اصل،
جتان جهكدے ساري لوک اصل، قلي قائم قول قدير ڏنم

كرو ياد هميشہ مذكور ميڏا ، حضور صـ صدا منظور ميڏا ،
انوار حقيقي نور ميڏا ، سخي صاحب سميع البصير ڏنم.

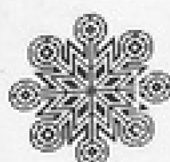
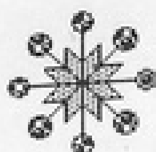
كلام ٩٢

سانول سلوٹا نہ کر ماٹے میڈي روندي ني نيڻ نماٹے
گل گلزاران باغبهاران چمن دے بوٹے سکن هزارا
تنهن ٻاجهون هن تہ کماٹے.......

کت وچ لايوني جهوکان تون سائين
تڏي کيتے سکديان جائين
ميڏي رو رو وقت وهاٹے

تو بن ڳليان لڳنديان سنجڙيان
آن وساوين جهوکان تون اجڙيان
سکدے شهر تے بستيان پاٹے

نال حضور صدے آکل مل وے
تيڏي کيتے ڳيم مين رل وے
هار هنجون ڳل ڳاٹے

کلام ۹۳

انھاں منجھیاں دي میں خاک چمیساں
جھڑیاں یار رانجھونے پالیاں

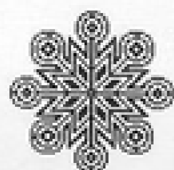
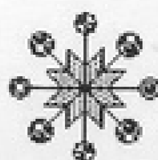
پوریاں پاڻ تے ڈیون پیري- چاون یار رانجھن دے پیرے
رلیاں وچیاں کندیاں کالیاں

رانجھن ساڈے ویڑھے آوِن- موھن میم دي مُرلي بجاوِن
تیڈیاں من کوں پاندیاں ڳالھیاں

چاک دے دم تے چاک سڈاواں- عشق دي کفني ڳل وچ پاواں
لاواں تلک مستي رنگ لالیاں

نال رانجھو دے رل مل ویساں- کیڑیاں نال میں مول نہ رھساں
لڳیاں نوکاں نیناں والیاں

یار **حضور** ھزاروں آیا - جوڳیاں والا ویس وٹایا
موھن میم والیاں مقالیاں

کلام ٩۴

اول امام علی ہے صبح شام علی ہے
دو جگ اتے مدام علی ہے

جھندي وچ کعبہ دے ولادت ہے وچ مسجد دے تہ شہادت ہے
تئي ختم انھیں تي عبادت ہے ڈیندا دشمن کون پرجام علی ہے

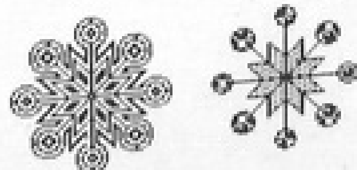
در خیبر دا اکاڑ ڈتس- مرحب کون ھکڑا وار کیتس
اسلام دا بیڑا پار کیتس، ضرب اسد اللہ اھو کام علی ہے

کل انبیا دا سردار علی- اسلام چمن گلزار علی
کردا منکر کون في النار علی اھو قول قضا کلام علی ہے

ہے دلدل دا ھسوار علی- کیتے ختم تھے سنسار علی
تیڈا نعرا ہے نروار علی- عرش اتے اقدام علی ہے

وبندا در علي تون نہ خالي ہے- چاھے اوندا جو کوئي سوالي ہے
بھون تیڈي سخا نرالي ہے- اھو ازل کنون انجام علی ہے

ہے کل اقلیم دا میر علی- ھي جنت کل جاگیر علی
حضور ہے دامنگیر علی- میڈا ورد زبان نام علی ہے



كلام ٩٥

آوس دلبر يار- كنهن كون سڻاوان حال اندر دا

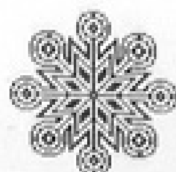
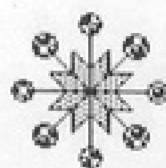
نہ كوئي سنهيڙا آيم پاندي، كيڏي وجي دل دردان ماندي،
رهندي سخت بيمار. ڏينهن جدائي والے اوكے گذردے

من وچ تانگهہ تيڏي سدائين، جلدي جانب قبيرا پاوين،
دل وچ درد هزار. سئے سئے سهندي سور قهر دے.

ميڏي هڻ گذرن ڏينهن ڏكيرے، جل جل جان جگر ڳيم جيرے
تنئي هان سخت لاچار. آن پئي هڻ كنڌ قبر دے

سئے سئے طبيب علاج كريندي، دارون درمل آن پلائيندي،
بن درشن يار ديدار. هٿئون التے درد ايردے

مهر نظر كڏاهن ول تيسے، يار **حضور** صہ مني دل جيسے،
اڳل ميڏے هكوار. كنڙا سانون تير نظر دے

كلام ٩٦

دلڙي ساڏي سانول سائين لٽ ڳيون نازان نال.

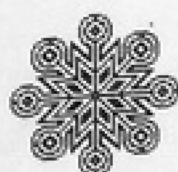
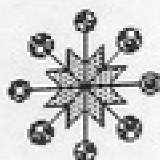
راتيان ڏينهان تانگان تيڏيان برهه كيتا بي حال
تيڏي كارڻ سكدي سدائين.

كيوين كران ميڏا وس نهين چلدا، من وچ تيڏا خيال،
تيڏي عشق بڻايا دل وچ جائين.

روه غمان وچ پئي تڙپاندي، كون لهي بيا سنيال،
مين اكيلي نون آڳل لاوين.

تيڏي جدائي مار مكايا، جيوين كات مريندا كلال،
كتڙي نون ول ايوين نه كهاوين،

حال هجر **حضور** ضه هميشه تيا رو رو هيٺا حال،
جام وصال دا آن پلاوين

كلام ٩٧

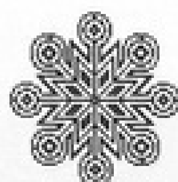
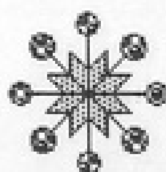
آيوين نہ ناز كر سهڻا اے اگڻ ميڏا من سائين

غريبان نون ستاوين نا، جدائي وچ جلاوين نہ
جكردا ماس كاوين نہ، كريندا هان هڻ جتن سائين

ملڻ دي يار كر جاني، اها تيڏي مهرباني،
هے ميكون دوست حيراني، كيتي كيجهے سخن سائين.

كريندا ياد تون ياري، ڏتوء چا بار سر باري
ڳيئي دلڙي ساڏي ماري، جلا نہ ميڏا تن سائين.

حضورڻ نال مل ماهي، الاوين ٻول كل ماهي،
وعدي تيڏي اصل ماهي، لڳي سانون لگن سائين

كلام ٩٨

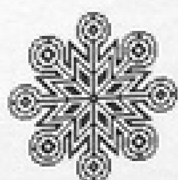
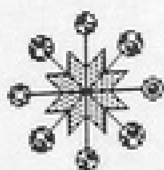
غمناک برهہ غمناکي هون، اسان ازل کنون او شاقي هون

نازک ناز دے نينا ماري، کجل دار چشما چمکاري،
حسن حبيبان دلڙي هاري، اشيان عشق اوطاقي هون

ديدار حسن هے دائم دم دم پهسيا دام زلف وچ خم خم،
کيتا کامل قائم قرب قدم، محبوب مسجود ملاقي هون.

آيا سهڻل کر سينگار عجب، سر روپي رنگ جنسار عجب،
ڳل مالا چندن هار عجب، مک ماه منور مشتاقي هون

واهہ چست عجائب چال هے، تيڏي ريت پريت نرالي هے
رخ لال لبان تي لالي هے، **حضور** صہ مدا ميثاقي هون

کلام ۹۹

قیدي زلف سیاہ سلسل دے ھون، اسان عاشق روز ازل دے ھون

جڈھن الست والا ملیا اشارا، تڈھن قالو بلیٰ مین تا پکارا،
ھڻ حال انھي وچ ھلدے ھون

اھین ذات کون ذات سجاتا ھے، واہ پوش انساني پاتا ھے
اسان رل مل روخ کون رلدے ھون

عجب جوڑ جھان جنسار ڈٺم، تیڈي ھر رنگ بیھد ھزار ڈٺم،
پے چاھ اھین وچ چلدے ھون

ھے درسن بس دیدار تیڈا، اھو حسن تیڈا سنگار تیڈا،
اسان نوکر تیڈي در دے ھون.

کتان فقیر کتان امیر ڈٺم، کتان ملک ساري دا میر ڈٺم،
انھي خیال **حضور** پلپل دے ھون.

کلام ۱۰۰

دین کفر چا ڈوھین پلاوین، رھین تون کافر کالا وے

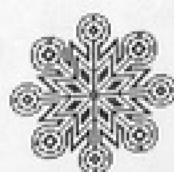
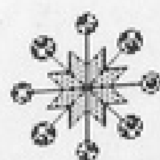
نام کام ھے ھو دم والا، ڈي ہي چال کون چالا وے

نال ناھ دے نات جو ملیا ایھین نوبت نینھن نرالا وے

جیت کون جیتے جیتا جسنے، کول کے تن دا تالا وے

آپ وچون تون آپ کون ویکھین رہ برتر بے خود بالا وے

حال خیال **حضور** صہ ھے ثابت خود کون جسے سنپالا وے

کلام ۱۰۱

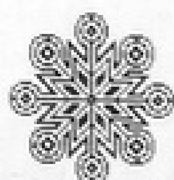
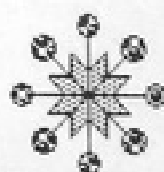
واہ رنگي رنگ چا لايا هے
رانجهان جهوک اساڈي آيا هے

الانساني بيک بنايس لک بيٹهے آرام نہ آيس
رنگپور آکے روح رلايس چاپوش فقيري پايا هے

ساڳي سر سلطان اهوئي صاحب حق سبحان اهوئي
جوڑ آيا قل جهان اهوئي سب صورت سير سمايا هے

اهيں جوگي جوت جگائي هے دل هير نال چا لائي هے
واہ مرلي ميم بجائي هے جادو عشق جڳايا هے

سانون يار **حضور** منظور هويا انوار نوراني نور هويا
ويکهہ موهن من مخمور هويا سب دا سانگ رسايا هے

كلام ١٠٢ الف

وج وحدت دے تیم وصال ملیا ماهي میڈي نال
لگیان دلیا روز ازل دیان، هُڻ تان ساڈا مرڻ محال

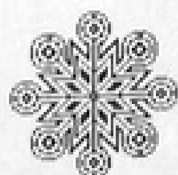
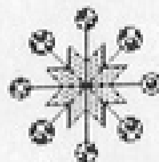
مین تان تیوان صدق لک واري کامل کیتا قرب کمال
یار حضور صہ کون مین پچاثان، اهو مثل ثي آیا بیمثال

كلام ١٠٢٠ ب

رهبر راه حقیقت والا، آن کي ساتون ڈسیا یار

مذهب ملت جهگڑي جهیڑي، روح تنان کون نسیا یار
پل گیان تسبیان روزي نمازان، لون لون دے وچ وسیا یار

هر صورت وچ آپ سمایا، رمز حسن دي رسیا یار
دم دم دل **حضور** همیشہ تانگهہ تهین دي تسیا یار

کلام ۱۰۳

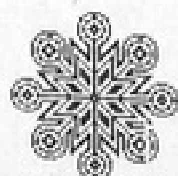
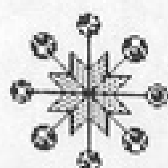
(١الف)
عشق عجب اسرار، دل وچ جنھن چا ڈیرا لایا

الست بربکم آپ الیندا قالو بلیٰ والا قول کھیندا
ہویا مالک خود مختیار سبھی صورت وچ آن سمایا

عدم کنون اثبات تی آیا، روحی راز دا گھن کر رایا
کارن دم دیدار ثابت سر دا سانگ رسایا

احدؤن عبد تیا اوشاقی لامکانی تیا لولاکی
صاحب سر سردار بشری والا پید بنایا

یار **حضور** منظور مدامی عشق والا اقرار انجامی
خوبان خیال خمار منی محبت دا جام پلایا

كلام ١٠٤

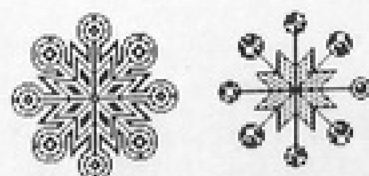
(ب)
عشق عجب اسرار، دل وچ جنهن چا ديرا لايا

الست بربكم آپ الايا، قالو بلىٰ والا قول كهايا
هے مالك خود مختيار، سڀ صورت وچ آپ سمايا

آدم ذات ظهورا هويا هرجا سارا سير سمويا
سڀ جوڙ كيتس جنسار حاكم هوكر حكم هلايا

كت عاشق كت معشوق جو بنيا، راز انهيءَ وچ رهبر رليا
هے عشق دا كل اختيار، محبت والا مچ مچايا

كڏهن نيزي سر نيشان نظر دا، كڏهن سولي اتے شكرانا پڙهدا
اهين حال **حضور** هزار، كوپا كتي قربان كرايا



کلام ١٠٥

ماهي موهن میڈے من دا- اعلیٰ شان امیر دا
آیا هادي هیر دا

تخت هزارے والا سائین- ساڈے کیتے آیا اتاهین
جوڑ جگت دیان جڑیان جائین- مک مهتاب منیر دا

کُندیان کتیان تیڈیان کالین- سانول سائین آپ سنبھالین
پاگ پلیرا پال تون پالین- قادر کل تقدیر دا

در دلبر دے مین هان باٰنهي- کیڑیان نون چالاوان کاني
لائق لطف کیتا لاثاني- عشق عجب اکسیر دا

رنگپور دے وچ راز روحاني- نظر نوازي هے نوراني
جلوے دار میڈا دل جاني- تاب حسن تصویر دا

احدؤن احمد عبدي اولا- مظهر میر منور والا
پاکے چاکان والا چولا- بیحد بینظیر دا

یار حضور هے هادي حق دا- کارڻ خاطر خاص خلق دا
جن بشرتے ملک فلک دا- فیض فیاض فقیر دا

كلام ١٠٦

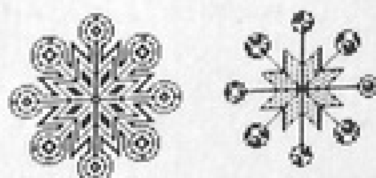
هڻ سسي تون ڪيچ سنيال وي
ڏکڙين کون چائي وچ نال وي

ڏاڍي پنڌ جبل دے اڙانگے هن، ٻهون ڪوجهے اوکے لانگهے هن
ايهه قسمت جوڙے سانگے هن، هڏماس تے جندڙي جال وے

اهے پير انانڌے چائي وچ، اها خاڪ لڳان سر لائي وچ
اهو درد اندر وچ پائي وچ، ڏيکے خان ٻروچل حال وے

تقدير دا لکيا نياوين تون، ٻگل عشق دي ڪفني پاوين تون
رو وڻ وڻ کون ٻگل لاوين ترن، ڪر کوهه ڪشالي ڪمال وے

ٻگلي ٻگلي يار ڍونديسان مين، سراپٽا گهول ڪريسان مين
مردے جيندے نيتهن نيسان مين، ٿيسي يار **حضور** وصال وے



كلام ١٠٧

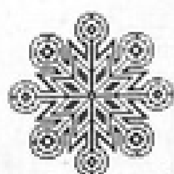
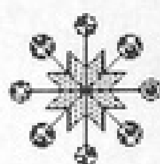
لڳا عشق تيڏا آرام ڳيا- دم دم دل تي تيڏا نام رهيا

دل هردم تينون ياد كري، رو روكے فرياد كرے
تؤن بن كون اسيڏا داد كرے- اهو درد الم صبح شام رهيا

كٹے دونيناں دے كيڏي وجن، اهي تير جدائي والے پٹے تہ لڳن
تون بن كهڑے ول پٹے طبيب پچن، ميڏا داروں وصال دا جام رهيا

ڈس كهڑے پاسے جاواں ميں ڈينهاں راتياں منگدي دعاواں ميں
بيٹھي رو رو كانگ اڈاواں ميں- ناقاصد ناكوئي پيام رهيا

اهيں يار **حضور** كوں مل سهٹا- تنيں قابو كيتي دل سهٹا
آ رل مل ميں نال كل سهٹا- تون بن اور نہ كوئي كام رهيا

كلام ١٠٨

اهين چاڪ دے ڪيتے مين چاڪ ٿنيان
شاہ رانجهن تے اوشاق ٿنيان

مين ازلؤن عشق آزاري هان - اهين محبت ماهي دي ماري هان
آوے رانجهن صدق لک واري هان- تيڏے قدمان پيرين خاڪ ٿنيان

تيڏي ڪيتے ماهي ماندي مرڳئيان- انهان سولان دے وچ سڙڳئيان
تيڏے نال هڻ اکيان اڙڳئيان- انهين درد غمان وچ غمناڪ ٿنيان

رانجها رنگپور دے وچ مين رلدي- لهہ خبر ميڏي تون آ جلدي
سوزغمان وچ پئي ٻگلدي- تيڏي ڪارڻ ماندي مشتاق ٿنيان

اهو ماهي من وچ وسداهے هس هس کے دليان کسداهے
وہ راز روحاني ڏسدا هے- اهين فڪر والے فيراق ٿنيان

حضور اهو هادي حق داهے- ساڏي پريت پيار دي پڪ داهے
رانجهان من ميڏي وچ وسدا هے- ويک منهن منور پرين پاک ٿنيان

کلام ۱۰۹

جیڈیان سرتیان کرو خوشیان اج یار میڈي گھر آیا ھے

تیان ٻلیان گل گلزار عجب، ھویا ناز نواز نروار عجب
تیا درسن دوست دیدار عجب، ویک شمس قمر شرمایا ھے

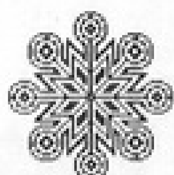
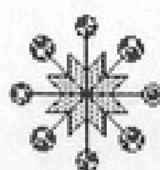
ڳئے درد الم درمان ھویا- اک پیار دا پُر پیمان ھویا
لبریز جام لبان ھویا- پیاسے نون آپ پلایا ھے

خوش نما خوش ربت رسم- ملیا دستئون دوست دے جام جم جم
تئے کیڑیان پیڑان دے خم خم - واہ رنگ رنگي رنگ لایا ھے

میڈا ماھي من وچ وسیا ھے- اج آکے اگڻ میڈي ھسیا ھے
سھٹے رانجھن راز کوئي ڈسیا ھے جوڳي انحدبین بجایا ھے

انھان منجھیان نون مخمور ڈٺم- اھے وچیان ویک وھلور ڈٺم
دائم دلبردا دستور ڈٺم- کندیان کٹیان نون ڳل لایا ھے

قربان وجان اھین آوڻ تئون- تتي ھیر کون رنگڑا لاوڻ تئون
اھے ویس **حضور** وتا وڻ تئون- اھو بشردا بیک بنایا ھے

کلام ۱۱۰

مُرلي ميم بجا من موهينئ قوک سُٹا فيراق

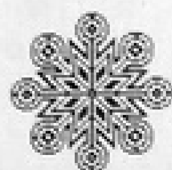
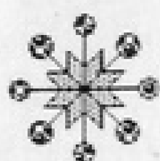
هس هس دلڑي کس کراهين- سانکون کيتوء اوشاق

کوجهيان کمليان نون ڳل لاوين- هادي ميڈا حق پاک

ميکون چوڑکے تون نہ جاوين- تيڈے قدمان دي خاک

بٹسيا تيڈے خاطر ماهي- سارا اے لولاک

ازلوں يار **حضور** دي هان مئين- چاک دے چاکان دي چاک

كلام ١١١

رانجها تخت هزاروں آيا- آن كے چاك سڈاياوے

راوي كنارا گهن كر آيا- پوش فقيري پايا وے
اپنا قول كيتس ول پورا- رنگپور روح رلايا وے

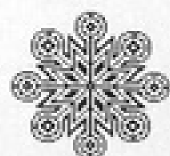
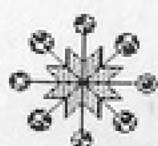
كارڻ هير سيالڻ دے- بار برهون دا چايا وے
كنديان كتيان نون ڳل لائيس- هوكا حق هلايا وے

رمز حقيقي راز روحاني- سينے آن سمايا وے
ماهي موهن هے من يانداـ اندر الك جڳايا وے

كنتا كڙولا پاڳل مالا- واه واه پيد بنايا وے
رنگي روپ سروپ بناكے- مرلي ميم بجايا وے

ميم الف هے اك اولا- كر بشري بيك وكايا وے
ميم محبت حمد حقيقي صاحب سخن سنايا وے

هے ساقي روز محشر والا- جم جام **حضور** پلايا وے
دستوں يار دے مليا جنهن كون- انه روشن رمز نون پايا وے

كلام ١١٢

ميكون يار دلين دا جاتے- بيا كوئي جاتے يا نہ جاتے

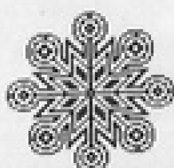
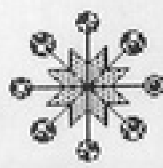
روز ازل كنون يار اساڈا- ساگي سگ سجاتے

تيڈيان دليان تيڈيان جدائيان- ساڈے دل وچ مول سماتے

ميكون گذريا ياد هے آيا- چاهے كتلے وقت وهاتے

تيڈے نان تے صدقے جاوان- اسان در در هون نہ وكاتے

حضور عرض منظور كرو- اسان ناقص هون نہ نماتے

کلام ١١٣

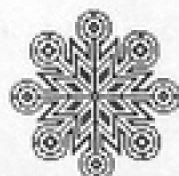
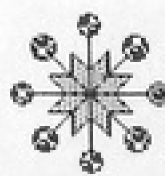
هڻ ست گهت بيپرواهي نون- ڳل لاچا مين بيواهي نون

ساڏي دلڙي لٽڙي ناز تيڏي- اهين غمزي گهور غماز تيڏے
واه نين نظر نواز تيڏے- کر وصال تے چڏ ويساهي نون

چا دلڙي ميڏي قيد کيتوء زلفان پيچ اڙا مقيد کيتوء
اهے کهڙے بهانے پيد کيتوء ناجاڻان کنهن دي گواهي نون

تون جلوه نما هئين ماه جبين - مين تيکون کيتا هے آمين
تئين جهڙا اور نہ کوئي حسين اک خبر هے ذات الاهي نون

يار حضور چاتين چاتين- سانون ساجن تيسي ساٿي
در سجنا دے پريسان پاتي- شل ترس پوے ميڏے ماهي نون

كلام ١١٤

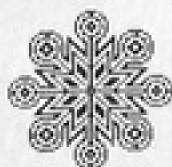
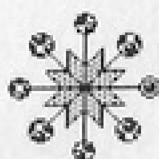
رک ريت پريت خيال وے- پچے تيسي قرب کمال وے

حق سجائيں حق کر جائي- هادي والا حال وے

الف اشارے نقش نظارے- مقصد فيم مثال وے

سودا صاف صفا هے سردا- رک اکو عشق دلال وے

يار **حضور** هُو دم وچ دم هے وچ پسڻ پنمال وے.

کلام ۱۱۵

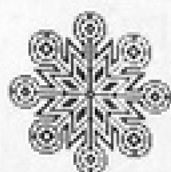
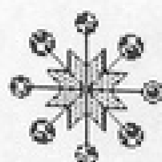
کوٹے چڑھ کے ڈیکھاں- سانول تینوں ویکھاں

کوڑے کیڑے پیڑے لاون جھگڑے جھیڑے، ماریا سھریاں تے پیکاں

پئے ڳیم عشق جو جھولي در تیڈي دي گولي- اور کنھں نوں نہ لیکاں

تک تک تیڈیاں راھاں- پاند ڳچي ٻڌ ٻانھاں، تي ڳیم دلڑي ریکاں

یار حضور ازلدا، لڳڑا عشق سانول دا، لڳیاں من وچ میکاں

كلام ١١٦

اهو عاشق عين اثر دا- بيچون تے بحر بسردا

ديدان ديد بعيد جنهان ديان- هر رنگ نور نظر دا

عدم كنون اظهار تي آيا- صورت سير سفر دا

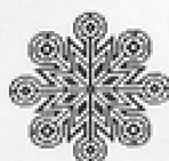
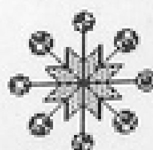
ازل كنون اقرار جو هويا- واهٓ كامل قرب كثردا

خلق الآدم ذات ظهورا- پاكر پوش بشر دا

كُلي جزي جنسار انهي دا- قطرا موج بحردا

كثان قاتل، كثان مقتل ثيندا- بڻيا بهانا عُذر دا

يار **حضور** حسن دا سارا- حكمت حال هنر دا

کلام ۱۱۷

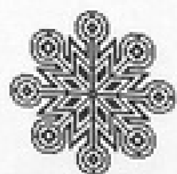
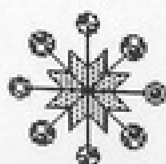
عشق نہ رکدا کنھن دا رایا
چاھے ھوون سلطان سکندر

عشق الستي راز روحاني- العشق ناراً قول قرآني
من اندر جاگے حال حقاني- جلوہ نور وکایا

عشق اساڈي عین عبادت- الانساني سمجھے صورت
ذات صفات دي نیک حقیقت- اناالحق دا بول بلایا

مذھب دین تے مسلم ملت جملے جوڑ جھاني کثرت
آپ کون دیکھ ویکھ وحدت- سمجھ سجائي جنھن ول پایا

موج بحر دي بازي بٹاکر کُنفیکوني قول کھلاکر
یار **حضوري** حال ھلاکر- ھر جاء ھادي حق فرمایا

كلام ١١٨

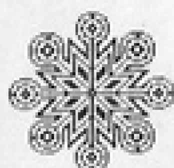
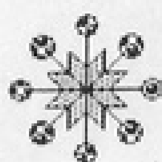
واه واه عشق دي مام الا کیتس تابع ملک تمام الا

عشق انا الحق مارے نعرا- سولي سرانجام الا

عاشق ولهیان وچ وکوڑے پُرکر پیتونے جام الا

فرهاد جهڑے فدا سر کردے- کرکي قول کلام الا

یار حضور هے هادي حق دا محبت مست مدام الا

کلام ۱۱۹

واہ واہ عجب تماشہ یاردا
کیویں جوڑیس رنگ سنسار دا

کتھاں شاہ سکندر کتھاں مست قلندر
کتھاں پینو شہر بازار دا

کتھاں شرع شریعت ذوق ذناري
کتھاں شوق شراب خمار دا

کتھاں صاحب قول کلامي کتھاں آپ تیا اقرار
کتھاں ماري نعرا قادر بن، کتھاں غلامي گفتار دا

کتھاں عاشق کتھاں معشوق کتھاں، کتھاں چاوے بار میار
کتھاں نیاز کري کتھاں ناز کري کتھاں دائم دم دیدار دا

کتھاں کُسي کتھاں دریا کتھاں، کتھاں بحر ہے بي کنار
کتھاں یار **حضور** بي انت کتھاں عالم وچ اظہار دا

ڪلام ١٢٠

عشق اتي چاڪر اعتبار، دين ڪفر تئون ٿي بيزار

عشق اساڏا علي بهادر، فتح ڪريندا خيبر بربر
مشڪل معاف ڪريندا حيدر، مل ڳئي شاه محمود نگار

عشق شهادت شوق دي شاهي، عشق حقيقي راز الاهي
سورهيه سر دي ڏيون گواهي، حال حسيني هے هربار

عشق حسن ديان موجان ماڻي، سولي اتي منصور سجائي
پيڙا گهوٽ بلاول گهاٽي، سرمد ڪيتا هے سر ڏار

عشق مجني ڪون ولهيان وڪوڙي، سهٽي ميهار دريا هان لوڙے
عشق نشان جتان وچ ڪوڙي، نانگا تي نچي نروار

عشق دا ماريا محض نه مردا، جيندا ڏونهين جهان رهندا
جو ڪجهه ڪهندا سو ڪجهه ڪردا، دائم دم دم دا ديدار

عشق امانت يار **حضور** عشق ڪيتا هڻ چا منظور
عشق دا شان هے اعليٰ نور، عشق اساڏا هے انوار

كلام ١٢١

هے ورد زبان تي نام محمد عربي دا
جبرئيل هے خاص غلام محمد عربي دا

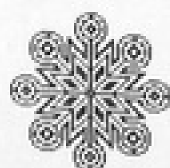
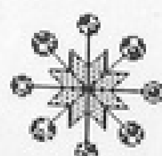
قائم قرب قدير قديمي- انا احمد بلا ميمي
عرش فرش تي ايكا نجام- محمد عربي دا

منظور مدا، محبوب خدا- نہ اوهے پرے نہ اوهے جدا
اک شان تے ايک مقام- محمد عربي دا

هے كل انبيا دا ميرا هو ينس، طٰہ تطهير اهو
كيتا هر مخلوق سلام- محمد عربي دا.

سگ دربان سڈا در پنجتن دا- علي- فاطمہ، حسين، حسن دا
گهن نام تون صبح شام- محمد عربي دا

كر تون يار **حضور** سدائين- لا الٰہ دا ذكر كمائين
پڈ الا الله احرام- محمد صر عربي دا

کلام ١٢٢

جیون آپ کیتوء منظور وے سانون کرٹا پئہ ڳیا ضرور وے

ادم حکم حوا دے هلیا- داڻے دے دستور وے
ابراهیم آڙاهہ اڙایو ء - غمزي حسن دے گهور وے
یوسف سیف زلیخان آیا- هویا شهر مصر مشهور وے
بیڙا نوح طوفان لڙهایوء -اهو موج مدا مذکور وے
وچ کربل میدان دے مالک- هویا قول قضا منشور وے
وچ ولهیان دے مجنون وکوڙیا- برهون کیتا پرپور وے
شمس الحق دي کلڙي کلا یوء- قم باذني قصور وے
شاه عنات صوفي وڍیا- بر نیزي سر مسرور وے
انهان اکیان دے تہ اشارے- سولي چڙهیا منصور وے
سرمد سیس کٽاکے ٽریا- هویا دائم ناتیا دور وے
هردو جهان هر جڳ دے وچ- تیڏا الاهي نور وے
حیران تیڏي، اهین حسن تے- کل پریان ملائک حور وے
الانسان سري و أنا سُره- بیت الحق معمور وے
تیڏا هوسي تیڏا رهسي- سهڻا یار **حضور** وے.

کلام ١٢٣

ملݨ دیاں کرو کوئی تدبیراں
سانول روندي نیر وڳن نیراں

موسم آیم چیتر بہاراں، ساڈي وطنا موڑ مہاراں
تؤن کیتے سکدي گل گلزاراں لڳدیاں تتڑیاں ہجر دیاں ہیراں

تون بن ناکوئي سک مین ساراں، درد غماں وچ عمر گذاراں
دلڑي تي ڳیم قاروؤن قاراں، برھوں کیتم ھݨ آن بھیراں

روز ازل دي بردي باندي، تیڈي کیتي تئي ھاں ماندي
پاند ڳچي ڳل مین ول پاندي، معاف کرو ساڈایاں تقصیراں

سئے سنے داھاں کراں الاھاں تک تک تکیاں تیڈیاں راھاں
نظر ناھݨ ٻیا کوئي واھاں، پلپل پوندیاں تیڈیاں اکیراں

آھݨ ویڑھے سانول سائیں رو رو کي مین منگدي دعائیں
کڈھن ول سٹیسن میڈیاں صدائیں، ڦتڑیم نیناں والڑي تیراں

بیوس بار برھوں سر آیم چم اکیاں تي ھݨ ول چایم
نھیڑا نال **حضور** مین لایم، اھو باب لکیا میڈي تقدیراں

کلام ۱۲۴

ويكم خوب نظارا دلبر- تيڈي چشماندي چمكار دا.
ماهي يار دا.

مك مهتابي نين شرابي- خوبان خيال خمار دا.
ماهي يار دا

زلف سنهري خم خم قهري- پيچ اژيا گهنديدار دا.
ماهي يار دا.

شاه منصور كون سولي چڑهايا- انهين اكياندي اسرار دا.
ماهي يار داد.

رنگ برنگي نين نسنگي- وحدت وارؤن وار دا.
ماهي يار دا.

ابرو سيف صنم سنكارا- نين نظر تلوار دا.
ماهي يار دا.
هے سلطاني سر سبحاني- عين عكس انوار دا.
ماهي يار دا.

يار حضور صہ كون سينے لگڑا- خوني خنجر خمدار دا.
ماهي يار دا.

کلام ۱۲۵

مین کردا شکر گذرا ناز نظارا، محبوب میڏا آیا.

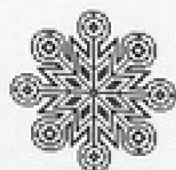
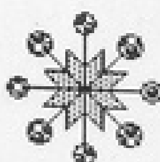
اهو نفس نهال نظر دا، او سائين مين هون بردا،
اهو پاک پرین هے پیارا، واهه دلدارا.

جنهن دي صورت هے سبحاني، میڏي من دا دلبر جاني،
کیتا آپ پسڻ پسارا، عین اشارا.

اهو ابرو ڏیون اشارے، واهه تیڙے نین نظارے،
ثیا بیشک برهه بهاران، محبوب مٹیارا.

جنهن دے دل وچ جاء بڻایم، مین قد مین سیس جهکایم،
اهو قول هو یا اقرارا، قرب قرارا.

سانون یار **حضور** ص پچاڻے، ثیا ساڏي اتے احسانے،
هویا چو طرف چمکارا، حسن هزارا.

کلام ١٢٦

واھ بشري بیک بنایس، روح رلایس، دلدار میڈا آیا.

انا احمد بلا میمي قائم قول قدیمي،
چا جھات اندر وچ پایس رنگ رلایس.
دلدار میڈا آیا.

انساني سر سبحاني صاحب ھے سلطاني،
اپٹا قرب کمایس نینھن نپایس،
دلدار میڈا آیا

مک ماہ منور ماھي قرآن دي وچ گواھي،
سچا سبق سٹایس، پول پڈایس،
دلدار میڈا آیا.

سردار ھے کل انبیا دا، یٹسین دا سھرا تھندا
محمد صم نام سڈایس، امت چڈایس،
دلدار میڈا آیا.

شاھي شان شفادا بیشک ھے باوفادا،
اللہ کون چامنوایس، لیک لکایس،
دلدار میڈا آیا.

حضور مدا منظور ھے ساري وعدے کیتس پورے،
سانون عشق دي راھ پڈایس وچ سمایس،
دلدار میڈا آیا.

كلام ١٢٧

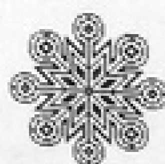
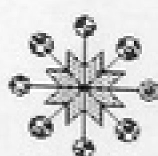
عشق اسا ڏا قبلا كعبہ عشق اساڏا هے امام

بيرنگي كنون رنگ ڏكلاوے ڏونهان جهانان جهاتي پاوے،
موتو قبلل موج مناوے هك سجده هك سلام.

عشق اساڏے وچ سمايا ول ول سجده كرڻ اجايا،
هكو هوكا آن سڻايا مل ڳئي محبت والي مام.

دين كفر دا جهڳڙا توڙي عشق نشان جتان وچ كوڙي،
سولي كنون ول منهن نہ موڙي قرب كري جنهن نون قتلام.

عشق **حضور** صہ نہ مذهب ڄاڻي آپڻے كون آپ سڃاڻے،
مزا موج محبت ماڻے وچ ميخانے پي كر جام.

کلام ۱۲۸

دلبر دا دیدار- ساڈي کیتے هج هزاران

مک منور ماه، مثل دا چشماندا چمکار- گل گلزار چمن بهاران.

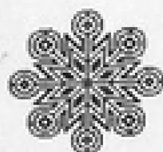
نرگس نرمل نین شرابي خوب خیال خمار- موج محبت مینگهہ ملهاران.

رنگ برنگي هیرا موتي جڑیا لعل جواهر- ڳل محبوبان چندن هاران.

ٻول الاوڻ سخن سٹاوڻ محب مني گفتار- کوئل کمر یان کرن کو کاران.

خوشبوء زلف زیاده زینت مشک عنبر هبکار، مهکیا بربحر بازارن.

ملیا یار **حضور** صہ نون سانول اشیاني انوار- ایهن اقراران قول قراران.




ڪلام ١٢٩

ذاتي ذوق ڪيتا هے ظهور ماهي، اهو مالڪ خود منظور ماهي.

واهـ رانجهن رمز رلاڪي آيا ماهي ميم دا برقعا پاڪے آيا،
سارا سير صورت سماڪي آيا بيحد برهـ ڪيتا هے پرپور ماهي.

بٹيا پريم نگر دا پوڄاري هے جتان عشق ڪيتي اختياري هے،
سر مير دي سپ سرداري هے، ناپيد نظر پُر نور ماهي.

تي رانجهن جوڳي چاڪ آيا، تي اوشاق تي ستٺ افلاڪ آيا،
هادي هيردا خود حق پاڪ آيا، اهين ديد دي دم دستور ماهي.

گلزار بهار حسن داهے واهـ ماهي ميڏي من دا هے،
واه صاحب صاف سخن دا هے اهو حال هميشهـ **حضور** صہ ماهي.



کلام ۱۳۰

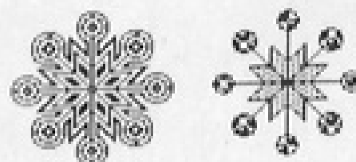
دلبر جو آوٹان ھے سرکون جھکاوٹان ھے،
اک دن جو آپ اکیا وعدہ نیاوٹان ھے۔

سھٹا چا پال پالے سکدي نون آ سنیالي،
قدمان دي خاک کون سائین سرما بٹاوٹان ھے۔

اي حال دل دا ڈیسون محبوب نون منیسون،
انکیان دي وچ بلھیسون آگن سجاوٹان ھے۔

ڈک سک اسان وندیسون نینان نظر ملیسون،
قربان جان تیوي منڑا مناوٹان ھے۔

سانول **حضور** صر آوي سانون گلے لگاوبے،
آوے تہ ول نہ جاوے عمران تکاوٹان ھے



کلام ١٣١

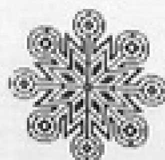
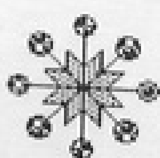
هک ڦت چٽيندا- ڏوجها ڦٽ ڏکدا،
کون کري هڻ درمل دکدا.

یار باجهون هڻ کون سنبھالي، تیر جو لڳڙے نینان والي،
چین نهين کوئي ساهه کون سکدا.

تین بن سهڻا سانول سائین، جان جگر وچ ٻلدیان باهین،
درد اندر دا مول نہ مکدا.

جلدي آوین دیر نہ لاوین، نام خدا دے جهاتڙي پاوین،
روڻ ساڏا نهين رُکدا.

یار **حضور** صہ یاد کریندا، رو رو کي فریاد کریندا،
پل پل دم دم جیئڙا جکدا.

كلام ١٣٢

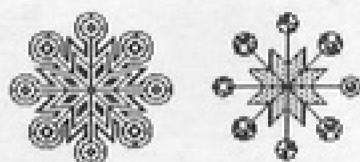
دل نبال رانجهن دي لايم چا،
بن ويس جوڳيان والا پايم چا.

مين هان ازلئون يار تساڏي،
كيتڙيانون جلايم چا.

خاك منجهيان دي لڳين سر لاكي،
قد مان سيس نوايم چا.

آيا موهن من ميڏي دا،
سهڻل سانگ بڻايم چا.

يار حضور صهے هادي حق دا،
درشن دوست وكايم چا.



كلام ١٣٣

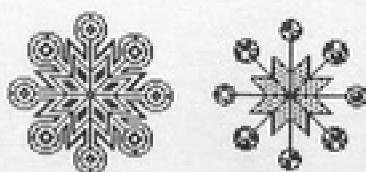
جڏان آوين سهڻل سائين، منهن نہ چپايا كر،
متا منتار ميڏا هس كي الايا كر.

تيڏي خاطر منڑا من هے ماندا، اوچتي نگاهان پون دل هل جاندا،
هولے هولے سانون سنيان دل نال لايا كر.

اكيان دے وچ جاني تيكون ٻلهاوان، ساڏي اگڻ تي آئو خوشيں مناوان،
نام خدا دے كڏهن ڦيرا پايا كر.

ساري عمر دا ناتا هڻ نهيں ٹوڙنا، چاهي جند جان جاوي اصلون نہ چوڑنا
عشق دي مريضان نون آپ انايا كر

يار **حضور** ص تيڏا ازلئون غلام هے، لكوار سجده كران تيكون سلام هے
خوابان خيالان وچ ڈولڻ تون آيا كر.



کلام ۱۳۴

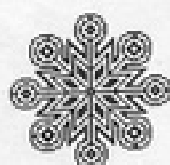
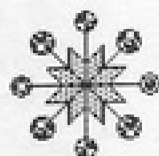
کانگا پیغام پہچاویں میڈي سجٹان دے کول، .

جیئڑا ڈکي دا ماندا درد اندر کون کاندا،
میڈا داستان ڈکاندا، سارا سٹاویں کول.

نہ کوئي سنگتي ساتي میں اکیلي ڦاتي،
لگڑي برہ دي کاتي، رلدي نہ رُج رول.

بار غماندا چایم بیوس جان جلایم،
ملک ملامت چایم تیڈي کارڻ ڈول.

لتي **حضور** صبر دي دل وے، سانون کریے کل ویے،
آ تون جاني کل مل وے صدق وچان مین گھول.

کلام ۱۳۵

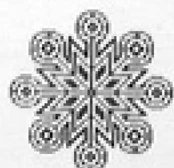
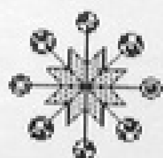
ثابت سیر صنم دے سر دا ھے، گن گیان گگن نت گرُدا ھے،

مالک ماگ مندر میخانا ھے، اھو نظر نواز نیشانہ ھے،
واہ بیک بشر دا بھانا ھے، سلطانا سر سلطانا ھے،
نروار نظارا نادر دا ھے۔

داریں ہر دم دم دم دائم، اھو کنف یکون دا کن قلزم،
تیا عشق امر اثبات عدم، کامل قلب کثر قرب قدم،
ھمدم حال حکم حاضر دا ھے،

اھو عشق نھال نروار نظر سپ کتیون تارا شمس قمر،
لک جن پریون ملک بشر، کیا ملک مطیع محبوب منور،
واہ پاک پسڻ پرور دا ھے۔

اھو حال خیال حضورص بیچون بحر بیمثال مثل،
انھیء واٹ وندر وصال وصل، اثبات تیا انمول اصل،
اظھار اسم انور دا ھے۔

ڪلام ١٣٦

دل نال تيڏي ول لڳ ڳئي سيان،
تيڏي درشن ڪيتے ڏاڍي ماندي ٿئي هان.

تيڏي هجر فيراقنان دل وچ لاتم ديرے،
تو بن ساهہ نہ سردا آ وس ساڏے ويڙهي،
تيڏي جدائي وچ جلدي جان تے جيرے،
هڻ تو بن سانول ماندي مر مئي هان.

منڙي مينهان اڪيلي نہ ڪوئي سنگتي ساتي،
ڏوڙي ڏڪڙي ڏيندي ساري گهر دے ياتي،
روندي مين رڙدي ڪڏاهن پاوين جهاتي،
ايوين ڪر نہ جدائي پڪڙي تيڏي پئي هان.

راتيان ڏينهان تيڪون سڄڻ ياد ڪريسان،
پلپل پور جو پوندي رو رو عمر نبيسان،
اهين درد غمان وچ منڙي مين مرويسان،
تڪ تڪ راهان تيڏيان اکيان تڪ تڪ ڳئي هان.

پڪڙي عشق دي پئي هے هڻ ساڏي حياتي،
ڪنڙي روز ازل دي لڳي قرب دي ڪاتي،
دل **حضور** صے دي سنيان ويڪڻ نال قاتي،
لڳے تير نينا هڻ بيوس ٿني هان.

بيت ١٣٧

ميڏا خواب بهي تون آرام بهي تون،
ميڏا ساقي بهي تون ميڏا جام بهي تون.

ميڏا قول بهي تون اقرار بهي تون،
ميڏا صبح بهي تون ميڏي شام بهي ٿون.

ميڏا ڪتاب بهي تون قرآن بهي تون،
ميڏا الف ميم تي لام بهي تون.

ميڏا سجود بهي تون مسُجود بهي تون،
ميڏا سجدا اور سلام بهي تون.

تُوٽي عرش اتي تُوٽي فرش اتي،
ميڏا قاصد بهي تون پيغام بهي تون.

ميڏا نور بهي تون انوار بهي تون،
نروار بهي تون ميڏا نام بهي تون.

ميڏا الست بربڪم قالو بلئ،
ميڏا ازل بهي تون انجام بهي تون.

ميڏا روح بهي تون ارواح بهي تون،
ميڏا عشق بهي تون امام بهي تون.

ميڏا **حضور** بهي تون منظور بهي تون،
ميڏي رمز بهي تون ميڏي مام بهي تون.

بيت ١٣٨

مرشد سانون ايوين آكيا ، مئي پيالا پوين، هر دم جيون،
وحدت نال وصال هميشہ، موتو قبل تيوين،، هر دم جيون،
سگڑي سوز فراق والے ، تن من اپٹا سيوين، هردم جيوين،
جلوا حسن **حضور** صہ هميشہ، دم دم نال ڈكيوين، هر دم جيوين.

•

سهٹا تيڈا مكڑا سهٹا سهٹي تيڈي چالے ، مست خيالے ،
پر پر ڈتڑء يار اسانون نينان والے پيالے مست خيالے ،
لاكر لال لبان كون لالي، پاچشمان كالے ، مست خيالے ،
يار **حضور** مين هر دم ويكان تيڈا حسن جمالے مست خيالے .

•

تون هك رانجها ماهي ميڈا صدق وچن لك هيران،
تيڈي كيتے رانجهن سائين وهاون نيران،
نال جوگي دي رل مين ويسان راتيان برهہ بهيران،
يار **حضور** ازل كنون اهو باب لكيا تقديران.

•

يار تساڈي روز ازل كنون گولي خاص سڈايم تنهن نال دلڑي لايم،
سارا بار برهہ دا مين هڻ اپنے سر تي چايم، تنهن نال دلڑي لايم،
حضور صہ جلوه ويك حسن دا نينان نين ملايم، تنهن نال دلڑي لايم.

•

انا احمد بلا ميمي صاحب سر سلطان ڈنم ،
صورت والا سير سمايس لائق حق لاسان ڈنم ،
مهر كرم چا آپ كيتس محب دا ميدان ڈنم ،
يار **حضور** صہ تيا عشق عطا اهو نينهن والا نيشان ڈنم .

•

ويک حسن دا جلوا اسان عاشق مست ٿيو سے مست رهيو سے ،
الست والا آواز جو سڻيا قالو بليٰ ته کهيو سے مست رهيو سے ،
عشق والے دريا کنون وچ ٻڏ تر پار پيو سے مست رهيو سے ،
حال **حضور** مئے مستي والا اناالحق آکيوسے مست رهيو سے .

•

عشق الاهي جنهن سر آيا انهان نيزي سر نيشان کيتا ،
لاحد لامکان والا عاشق وچ اشيان کيتا ،
حضور ملک مختياري والا شونقون شاه مردان کيتا .

•

کيڏي وجن در سجڻان تون قيدي زلفان والے ،
نطر انهان دي اونهين در تي توٽي هوون پوه دي پالے ،
آگ عشق دي تنهان کون لڳڙي کڙے هين مست خيالے ،
يار **حضور** صے انهان عاشقان نون هڻ دلبر آپ سنيالے .

•

سک تون مام محبت والي پيان باتان کرڻ اجايان ،
هل حشر مچاوڻ کهڙا واعظ نصيحت وايان ،
يار **حضور** صے قربان انهان تون جنهن يار ڏي ديدان لايان .

•

سکدي سکدي وقت گذر ڳيا دلبر ڦيرا پاوين مک وکلاوين ،
هار سينگار ڳيم سک سارا وطنان واڳ ولاوين مک وکلاوين ،
عشق والے ته مريضان نون آکي آپ اناوين مک وکلاوين ،
يار **حضور** نون سکڙي تيڏي نينان نين ملاوين مک وکلاوين .

•

مک مہتاب ماھي دا ڏٺم ھر جا نور نظارا،
صاحب سر سلطان تي آيا احدؤن عبد اشارا،
صدق وجان اھين سائين تون ڳول گھتان جگ سارا،
يار **حضور** محبوب ڏٺي تيا كافي قرب قرارا.

•

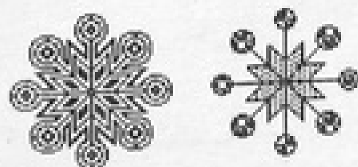
نانگ عشق دا ڏنگڙا لڳا ميڏا زھر تيا تن سارا،
لک ماندي پئي مند رکن نہ چلدا کنھن دا چارا،
ھک رانجھن يار دا منڊڙا لڳڙا واہ ويکم خوب نظارا،
يار **حضور** مک ماھي ڏٺڙي ميڏا گم تيا درد غم سارا.

•

جام محبت والا پي کے عاشق ٿرن ديوانے،
لکان جھولا دے وچ ٿردي پئے مفت جلاون جانے،
سر تے جيندي نت نت يارو لوک ملامت طعنے،
يار **حضور** پھر بھي سڏاون يار دے در دے ٻانھے.

•

كافي قرب كيتا ھے سھڻے آ کي مک وکلايس، ديدار الايس،
انا احمد بلاميمي اھو ھوكا حق ھلايس، ديدار الايس،
پئے ڳئے پيچ پريمي سانون نينان نين ملايس، ديدار الايس،
يار **حضور** ھے اکثر اعليٰ سڏکي سر سمجھايس، ديدار الايس.



ٹیون حصو

اردو کلام



کلام ۱

دو جہاں کا والی سردار یا علی،
دم دم دکھا وَ جلوہ دیدار یا علی،

نعرا بلند ہے حق کا ہر مومن کے زبان پر،
منکر کے سر لگا دو تلوار یا علی،

ابھی وقت ہے آخری چمکاؤ ذوالفقار،
مٹاؤ کفر کو تم یکبار یا علی،

سن لو صدا تو میری مشکل کو دور کردے،
دارین کا ہے مالک مختیار یا علی،

ناد علی کہا کے پکارتے ہیں مصطفیٰ،
خیبر اڑا یا تونے یکوار یا علی،

گنھگار ہوں موالی ہر دم تیرا سوالی،
پلادو جام ساقی سرکار یا علی،

تم مرتضیٰ تم مصطفیٰ صہ تم فاطم حسن حسین،
پنجتن کو دیکھو ایک ہیں انوار یا علی،

حضورؔ التجاہ ہے دامن تیرا نہ چھوڑوں،
قیامت میں توئی، ہوگا شفادار یا علی،

کلام ۲

حسینی حال کا نقشہ لکھو دل پر ارے مومن،
جنھیں انکو سنبھالا ہے وہی اسکا ہوا ضامن،

شہید کربلا ہویا سبق سیکھو اسیروں سے،
یہی سجدہ یہی سر ہے قیامت کا رہا کامن،

الم عباس غازی کا ہوا نام نشابر ھے،
ذرا تم بھی دیکھو تو یہی ظاھر یہی باطن،

نہ چھوڑونگا نہ چھوٹے گا حضورؔ حال کا ھمدم،
کہ پکڑا ھے جکڑ کر میں پنجتن پاک کا دامن،

کلام ۳

جس میں سجدہ ہو نہ سجود، وہ نماز پیدا کر،
جس میں ذکر ہو نہ فکر ہو، وہ افکار پیدا کر،

جس میں روح ہو نہ ارواح، وہ پرواز پیدا کر،
جس میں اسم ہو نہ جسم ہو،وہ راز پیدا کر،

جس میں ناز ہو نہ نیاز ہو،وہ نواز پیدا کر،
جس میں بول ہو نہ قول ہو ،وہ آوزا پیدا کر،

جس میں سوز ہو نہ گداز ہو،وہ انداز پیدا کر،
جس میں سُر ہو نہ گر ہو،وہ ساز پیدا کر،

جس میں خیال ہو نہ خواب ہو،وہ آغاز پیدا کر،
جس میں حضورؒ ہو نہ دور ہو،وہ فیاض پیدا کر،

کلام ۴

رگ رگ وضو ہوا ہے، دل سجدہ نماز میں،
زاھد زمام زھد کا ہے،کیا وہاں آغاز میں،

مسجد امام عشق کو ساجن بنہ کیسا،
شیریں دکا یا شکر حق فرہاد کی پرواز میں،

مئے نوش جام جاناں پلادے اسطرح سے،
نہ ہوش آئے مجھکو اس روح راز میں.

دل کھو گیا میرا اس بے باک حرم میں
یہ کیا خیال میرا کس انداز میں

برسوں سے قید میں ہے میرا دل جگر و جان
پائی نجات کیسے اس ٹی نیاز میں

کلیم کہتا تھا کلام طور سینا پہ
تابان تصور تھے اس نظر ناز میں

خوبی تھی خوبتر کیا اس غلام کی
محمود دیکھتا تھا نقش ایاز میں

معراج حضورؐ تھا حضورؐ اس عالم میں
سدرۃ المنتہا سے آگے آواز میں

کلام ۵

نہ وہ عشق ھے نہ وہ آرزو، نہ فشان ایاز زندگی،
نہ کوئی موت کا ہے منتظر، نہ میثاق کی پابندگی.

وہ گذر گئی وہ گذر رہی، سکندری وخرسندگی،
وہ خسانہ خاصہ خاکتر، یہ خلدگی ھے بندگی.

وہ دید تر وہ چشم تر، حق الد یاض رازگی.
پائی ھے کہنے چشم سے، تجنیس ترتا زندگی.

وہ حیات باراں بیشتر، خسرو خسر خوشنودگی،
دیگر عیاں وہ کون تھا، کاھے کی ھے پسماندگی.

کس فخرو فیاض سے، پائی جسے فرزندگی،
حضورؔ وہ منظور ھے، آخر اُسے آمندگی.

کلام ٦

رات گذر جائے گی افسانہ کہتے کہتے،
سو جائے گا زمانہ دیوانہ کہتے کھتے.

پروانہ جل اٹھیں گے جلتی شمع کے اوپر،
اڑجائے گا یہ پنچھی آشیانہ کہتے کہتے.

جو مل گیا کسی کو قدرت کا خزانہ ھے،
یہ لوگ باقی رہ گئے مستانہ کہتے کہتے.

ساغر میں سمندر تھا کیا مل گیا حضورؒ،
محفل میں رند رہ گئے پیمانہ کہتے کہتے.

کلام ۷

میں حال اپنے دل کا ساجن تجھے سناؤں
میں عمر بھر تجھی سے لاگی لگن لگاؤں.

بس بس گیا تو دل میں ھے عشق کی عنایت،
ھے چاکِ جگر میرا تجھ کو بھی میں دکھاؤں.

میرے پیچھے پڑ گیا ھے اس عشق کا فسانہ،
اک تو ہی میرا دلبر کچھ اور کیا بتاؤں.

ترے اک قدم پے قرباں دل ناز ناز نازاں،
خنجر جہاں چلے گا سر کو وہیں جھکاؤں.

میں عشق کا ہوں مارا پابند زلف سلسل،
کھائی ھے ضرب کاری کیسے وہ میں چھپاؤں.

تیری جستجو میں رونا تیری آرزو میں مرنا،
تیرے نام سے نشابر تجھ سے نظر ملاؤں.

حضورؔ نام ہے تیرا تجکو حضورؔ جانوں،
قائم ہیں جو ازل سے گُن گیان تیرے گاؤں.

کلام ۸

درد میرے کی دوا تیرے پاس میرے دلربا،

مرض میرے کی محب لقمان کو کیسی خبر
اپنے ہاتھوں سے صنم اک پیار کا پیمان پلا،

شکر لب شیریں شرف لب ریز لالائی لقا
ساقی ہے ساغر صحیح دم دم دلاؤ دلربا

مست میخانے مھیسی مہندار محکم مئے کشا
بزم رنداں میں رہوں با ہوش برتر باوفا

نہ خوف محشر کا کروں نہ کچھ قیامت کا خطر
دے جام وصالی وصل حضورؒ ہو میری شفا

کلام ۹

دل چین سے اب اٹھ گیا دلبرا درسن دکھا

کیا کروں مجبور ہوں زلفوں کے خم میں دل پھنسا
جو بھی میرے پاس تھا ہائے وہ جاناں لے گیا

شکوہ کرون کس بات کا یہ درد ہے تونے دیا
فریاد سن میری سجن تیرے پاس ہے میری شفا

دن رین تیری یاد میں آنسوں بہا پھرتا رہا
نہ نیند ہے نہ آرام کیسا تمہیں جادو کیا

حضورؐ تیرے عشق میں کیا کیا ہمیں سامان ملا
دکھ درد و رنج الم مینے رکھا سر پہ اٹھا

کلام ١٠

تیرے عشق کا ہوا ایسا اثر
نہ شام کا پتہ نہ صبح کی خبر

نشانہ بنایا تونے یہ دل میرا
لگا تیر نینوں کا دل پے تیرا
اب رونا پڑا مجھے عمر بھر

اس حال میں تم کو نہیں چھوڑ نا تھا
یہ ٹوٹا ہوا دل تمھیں جوڑ نا تھا.
بہاروں میں بلبل کا ہوا کیا گزر

بزم عاشقاں میں نشاں ہوگا میرا،
میرے ساتھ کچھ کچھ بیاں ہوگا تیرا.
بس حضور ہے توہی میرا ھمسفر.

کلام ۱۱

دیکھ حسن کا جلوا عاشق ہوا ہوں تیرا،
خود خدا پھنسا ہواہے کیا ہے قصور میرا.

اس عشق میں عداوت نہ ہو سکے گی کسی کی،
وہ خود بخود ہے خود وہ، نہ شام نہ سویرا.

اس آگ کے شعلوں سے جلیگا جہاں تیرا،
کیوں بنائی تھی وہ صورت جس میں خود کیابسیرا.

جواقرار تھاازل کا پورا کیا ہے تم نے،
الا نسانی صورت میں کیوں لگا یاتھاڈیرا!

حضورؔ ہے بندوں کا یہ بند ہن کسنے باندہا،
جوسچ کہوں گا تجھ کوسر کاٹ لوگے میرا.

کلام ۱۲

رقیبوں کو خوشگوار رہنے دو،
مجھے تو سوگوار رہنے دو.

مسلسل تو میں رہا غافل،
کسی کو ہوشیار رہنے دو.

قرار پایہ ہے کسنے بتا؟
بے کسی بیقرار رہنے دو.

کسی کی زندگی تلخ ہو چکی کب سے،
عمر بھر اشکبار رہنے دو.

تیر پہ تیر چلاؤ اے صیاد،
مجھکو اپنا شکار رہنے دو.

گرا ہوا ہوں اک نظر کا حضورؔ،
کنارا دیدہ ء ہمکنار رہنے دو.

کلام ۱۳

فرقت میں تیرے دلبر دن رین بیقراری،
یادوں سے دل لگا کر گزری ہے عمر ساری.

میرے لبوں پے دم ہے ہے لب پے نام تیرا،
میری قبر پے آکے نہ کرنا آہ زاری.

جو ناگوار گذری اس کی نہیں شکایت،
قسمت میں جو لکھی تھی کھائی ہے ضرب کاری.

رگ رگ تڑپ اٹھی ہے میرا جل گیا جگر بھی
بیتاب ہو چکا ہوں آنکھوں سے خون جاری.

یہ حضورؔ کی صدا ہے کچھ دم سلب سے پہلے،
جو دے گئے تھے مجھ کو لے لو وہ انتظاری.

کلام ۱۴

چاند سے پوچھ لو میری داستان غم،
کرنے ہیں تو کرو کچھ اور بھی ستم.

میرے دل میں تو ہی تو ہے تجھکو لگے گا تیرا،
کمان کس لے ابرو کی مجھ کو کیا زخم.

طالیس لقمان افلاطون نہ کرسکے میرا علاج،
جو زخم دیا ہے آپ نے اس پر رکھو مرہم.

قیام روز حشر کے یہ چاند یہ ستارے،
تم پر گواہ ہونگے تیری آنکھ کی قسم.

پھنسایا دام زلف میں قیدی بناکے مجھکو،
لپیٹ دیا دل میرا تیرے زلف کے خم خم.

سُن لو پکار میری کچھ ترس کھاؤ ہم پر،
میری بے بسی پے جان من تم کچھ کرو رحم.

تیرا ہی یہ رہیگا تیرا ہے یہ حضورؔ،
ہر دم رھیگا لب پر تیرا نام دمبدم.

کلام ۱۵

اپنے ہاتھوں سے ساقی مجھے شراب تودے،
میرے درد جنوں کا کوئی حساب تودے.

پیاسے کو پلادو کے پیاسا ہوں ازل سے،
نقاب اٹھا کے دلبر بے نقاب تودے.

شرمانے سے تمہارے آئی ہے شرم مجھکو،
نظریں ملاکے ہم کو بے حجاب تو دے.

تو لاجواب ہے کوئی تیرا جواب نہیں،
لبوں پے لب رکھکر کچھ ثواب تو دے.

برسوں کی صدا ہے مان لو اے جان من،
بچھڑے ہوئے کو ملکر رشک آب تو دے.

باغ ارم کی بلبلیں حیران ہیں تیرے حسن پر،
گلے لگا حضورؔ کو گل مہتاب تو دے.

کلام ۱۶

اک نظر کی جھلک نے مستِ مدام کر دیا،
کافر ادا نے عمر بھر تیرا غلام کر دیا.

اس عا شقی سے پہلے نہ کوئی رنج غم تھا،
بدنام خلق میں میرا قصہ تمام کر دیا.

دین اُیمان مذہب تو نے بھلا دیے ہیں،
کعبہ کو چھوڑ کر صنم تیرا سلام کر دیا.

دنیا کی ہے نہ خواھش نہ عقبہ کی ضرورت،
ورُدِ زبان مینے بس تیرا نام کردیا.

میرے یارنے مجھے کہا محشر میں پلائینگے،
دستہ بدست دیکر قول و کلام کردیا.

تیرا نقش پاک انور ھر حسن سے اعلی،
جسنے ہے جلوا دیکھا وہیں قیام کردیا.

ساقی پلا دی ایسی کہ دونوں جہاں بھولے،
دیوانہ اس حضورؔ کو نظروں کے جام کر دیا.

کلام ۷۱

زاھد کو ہر طرح سے دکھا دکھا کے پی،
جسے دیکھنا نہ ہو تو اسے دکھا دکھا کے پی.

یکبار سر کٹانے سے ہوتا ہے کیا اے پارسا،
پینے کا مزا لینا ہے تو دم دم کٹا کے پی.

گر میکدہ میں شراب نہ ہو تو میکدہ نہ جا،
پھر آب رواں میں زہر کو ملا ملا کے پی.

کعبہ کو تو سب لوگ مسجود بناتے ہیں،
تو ہر قدم پہ کعبہ بنا بنا کے پی.

خود بھی خدا نے پی ہے ہر بشر کو ھے پلائی،
پینے کا ازن ہے کہ نظریں ملا ملا کے پی.

چھپ چھپ کے لوگ پیتے ہیں شراب اے حضورؔ،
ایسی تو وجھہ کیا ہے مسجد میں جا جا کے پی.

کلام ۱۸

تو نے ھمری بات بھلا دی،
نینوں کی مار کٹاروے.

ھمرے نیناں تم بن برسے،
تن میں تمری تاروے.

گُن گُن گیت تمھارے گاؤں،
باجے من کا ستاروے.

نینوں سے تم نین ملا کے،
برسر چلا تلوار وے.

جو مانت نہیں میرا کہنا،
کیا ھے کشن مُرار وے.

بجھن تمارے ہری ہر باجے،
عشق میرا او تاروے.

تیرا وچن اس حضورؔ کو،
دے گیا دکھ ہجاروے.



زير تعمير روضو

فقير سيد انور علي شاھ بخاري